

૪૨૭૯

દીલયમન ગાયન.

ગુજરી.

કે કામુલસે બાદશાહ ચડે ને સારી દીક્ષાકા દીવાનરે
 કે બાદશાહ ઉતરે બાગમેં મેં કયા મસ દેખન જાઉરે;
 કે હાથમેં લેઉ લાલ માટલી કંદોયણ હોકે જાઉરે,
 કે બાદશાહ ઉતરે બાગમેં મેં કયા મસ દેખન જાઉરે;
 કે હાથમેં લેઉ લાલ ખેડલુ પનીહારણ હોકે જાઉરે;
 કે બાદશાહ ઉતરે બાગમેં મેં કયા મસ દેખન જાઉરે
 કે હાથમેં લેઉ લાલ લાકડી ગોવાબણ હોકે જાઉરે,
 કે બાદશાહ ઉતરે બાગમેં મેં કયા મસ દેખન જાઉરે;
 કે હાથમેં લેઉ ધુલ છાબડી મેં માલણ હોકે જાઉરે,
 કે ધુલફગરનો ઘાઘરો સાળુટે કસખી ઢારરે;
 કે કલા કાંચી ચાલુવટ બીછવા ઝાંઝરનો ઝમકારરે,
 કે હાથેં બાળુબધ ખેરખા એને દશે આંગળીએ વેઢરે;
 કે કાને કલાફૂલ શોભતાં એને કાને ઝખુકે ઝાલરે,
 કે કોટે ને પાટીયાં શોભતાં એને કંઈ એકાવળ હારરે,
 કે લીલાતે જગનુ કાપડુ એને જગ મોતીનો હારરે
 કાને તે વાળીઓ શોભતી એને ટીલડી તપે લેલાઠરે;
 આલે બાલ મોતી પરાંબ્યાં જાણે ઉગ્યો સુરજ બાણુરે,
 છોટીમઢકીમેં દહી જમાયો દુધ લીયો મણુ ચારરે;
 ચક્ષી ગુજરીયાં દહી બેચનકુ બાદશાહકે હરબારરે.

કે અધિયર લ્યો કોઈ મહીયર લ્યો કોઈ લ્યોને માંદાં દુધરે;
 કે સાસુરે કેવે સુણો આવરીયાં લશકરમેં મત જવરે,
 કે દોઢી શહેરકા બાદશાહ તુજે રખે ગોખત માંદરે;
 કે સાસુનાં વાચ્યાં ના કરે વહુ મહી વેચવાને જાયરે;
 કે હાટે મોઢ્યા હાટ વાણીઆ ને ચોરે મોઢ્યા ચોપદારે
 કે જે દેખે સો મોહી રહ્યાને બાદશાહ સરખા મોહરે,
 કે ચલી ગુજરીયાં મહી એચનદૂં એઠી લાલખનરરે,
 કે સીપાઈબીચારે ચાડી લગાઈ જીવ જનહુવા હેરાનરે,
 કે અપને લશકરમેં એશી મહીઆરીને એસા ન કોઈકા દુધરે
 કે બાદશાહકું તો ખખર હુઈને ગુજરી દેખન આયરે
 કે અઝીયાં ગલીયાં કયા કીરનાં ગોરી પેઠો પડદા માંદરે,
 કે પડદેમેં એઠી મોજ કરો ગોરી ચાવો નાગરપાનરે;
 કે અઝીયારે ગલીયાં બહોત બલી તેરે પડદેકું લગાદેજાં આગરે;
 કે હોંદવાણી તુ હરામજાદી બદશાહ દેવ જવાબરે,
 કે બાદશાહ કેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમેરી ખાતરે;
 કે કાય કથીરમેં કયા પહેરના ગોરી પેરો સોના શેરરે,
 કે કાય કથીર મેરે ખોત બલી તેરે સોનેકુ લગાદઉં આગરે;
 કે હોંદવાણી તું હરામજાદી બદશાહ દેવે જવાબરે;
 કે બાદશાહ કેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમેરી ખાતરે.
 કે કાળી કામળમેં કયા ઓઢના ગોરી પેહેરો દક્ષણી ચીરરે;
 કે કાળી કામળમેરે બહોત બલી તેરે ચીરકુ લગાદજાં આગરે,

કે હીંદવાણી તું હરામજદી બદશાકુ દેવે જવાબરે,
 કે બાદશાહ કેવે સુણ ગુજરી તુમ સુણો અમારી આતરે;
 કે ધેંશ છાશમેં કયા ખાના ગોરી આવને નાન પૂલાવરે;
 કે નાન પલાવમેં કયા ખાના મેરા હીંદુકા અવતારરે;
 કે હીંદવાણી તું હરામજદી બાદશાકુ દેવે જવાબરે,
 કે બાદશાહ કેવે સુણ ગુજરી તુમ સુણો અમારી આતરે;
 કે મકાનરે લાથી અજબ બન્યાને ગોરી લાથી દેખન અવરે;
 કે તેરે લાથીમેં કયા દેખના મારે ઘેર ભુરી ભેંશરે,
 કે ટંકે સવામણ દુધ કરે તારા લાથીથી ભયેરી મારી ભેંશરે;
 કે દહી દુધકી નદી ચલાઈ, માખનથી આંધુ પાળરે;
 કે હીંદવાણી તું હરામજદી બાદશાકુ દેવે જવાબરે,
 કે બાદશાહ કેવે સુણ ગુજરી તુમ સુણો અમારી આતરે;
 કે મેરા કુંવર ગોરી અજબ બન્યા ને કુંવર દેખન આવરે;
 કે તેરા કુંવરમેં કયા દેખના મેરી ગાયુકા ગોવાળરે,
 કે હીંદવાણી તું હરામજદી બાદશાકુ દેવે જવાબરે;
 કે બાદશાહ કેવે સુણ ગુજરી તુમ સુણો હમારી આતરે;
 કે મેરી ગોળશે રાણીઓ ખુબ બની તે રાણીઓ દેખન આવરે;
 કે તેરા રાણીમેં કયા દેખના મેરે પાની બરે પનીઆરરે;
 કે હીંદવાણી તું હરામજદી બાદશાકુ દેવે જવાબરે;
 કે બાદશાહ કેવે સુણ ગુજરી તુમ સુણો હમારી આતરે,
 કે મેરા ઘોડા એજબ બન્યા ગોરી ઘોડા દેખન આવરે;

કે તેરે ધોડેમેં કયા દેખના મેરે ધેર ગવરી ગાયરે,
 કે હીંદવાણી તું હરામગ્ગદી આદશાકું દેવે જવાબરે;
 કે આદશા દેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમારી આતરે,
 કે મેરી મુછો અજબ બની ગોરી મુછોપર મોહી આવરે;
 કે તેરી મુછોમેં કયા દેખના મેરા બકરા જેસા પુઁછરે.
 કે હીંદવાણી તું હરામગ્ગદી આદશાકું દેવે જવાબરે;
 કે આદશા દેવે સુણુ ગુજરી તુમ સુણો હમારી આતરે;
 કે કીયુ તમાર સાસરને કીયા પુરપ ધેર નારરે,
 કે ઘડગોકુળ માર સાસર ને ચંદા પુરપ ધેર નારરે,
 કે હીંદવાણી તું હરામગ્ગદી આદશાકું દેવે જવાબરે;
 કે આદશા દેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો હમારી આતરે
 કે કોણ દેશની ગોવાલણીતે શુ છે તાર નામરે,
 કે ઘઢમાંડવકી ગોવાલણી ને મેના ગુજરી માર નામરે;
 કે હીંદવાણી તું હરામગ્ગદી આદશાકું દેવે જવાબરે;
 કે આદશા દેવે સુણુ ગુજરી તુમ સુણો અમારી આતરે;
 કે છોટી મટકીકા મુલ કરોને ગોરી ઉસકા કયા હોય મુવરે,
 કે છોટી મટકીકા મુલ કર તો તેરી શુદ્ધગુદ્ધ જાવે બૃલરે;
 કે હીંદવાણી તું હરામગ્ગદી આદશાકું દેવે જવાબરે,
 કે આદશા દેવે સુણુ ગુજરી તુમ સુણો હમારી આતરે.
 કે ફુસરી મટકીકા મુલ કરોને ગોરી ઉસકા કયા હોય મુલરે;

કે દુસરી મટકીકા મુલ કરે તેરી સોલસેં રાણીઓ દુલરે;
 કે સોલસેં રાણીઓ સજ કરે તેરા કોઈ ન લેવે નામરે;
 કે હોંદવાણી તું હરામનદી આદશાકું દેવે જવાબરે;
 કે આદશાકું કેવે સુણુ ગુજરી તુમ સુણો અમારી આતરે;
 કે તીસરી મટકીકા મુલ કરેને ગોરી ઉસકા ક્યા હોય મુલરે;
 કે તીસરી મટકીકા મુલ કરે તેરા મકના હાથી દુલરે;
 કે હોંદવાણી તું હરામનદી આદશાકું દેવે જવાબરે.
 કે આદશાકું કેવે સુણુ ગુજરી તુમ સુણો અમારી આતરે.
 કે ચોથી મટકીકા મુલ કરે તારી સારી દીક્ષી દુલરે;
 કે હોંદવાણી તું હરામનદી આદશાકું દેવે જવાબરે.
 કે આદશાકું કેવે સુણુ ગુજરી તુમ સુણો અમારી આતરે,
 કે તેરા રૂપ તો કીને દીયાં જાણે સોની ઘડે સોનારરે;
 કે અક્ષા મીઝાંને મુજે રૂપ દીયા ને કરમ દીયા કીરતારરે.
 કે હોંદવાણી તું હરામનદી આદશાકું દેવે જવાબરે,
 કે આશાકું કેવે સુણુ ગુજરી તમ સુણો અમારી આતરે;
 કે ગરબડ સરબડ ક્યા ખોલતી ગોરી ખોલો સમજકી આતરે
 કે અકડ છકડ ગોરી ક્યા ખોલતી કાંઈ થપડ લગાવુ હોં ચારરે
 કે તું નવે જાણીશ એકલી મારા ગુજર ચઢે નવ લાખરે,
 કે હોંદવાણી તું હરામનદી આદશાકું દેવે જવાબરે;
 કે આદશાકું કેવે સુણુ ગુજરી તુમ સુણો અમારી આતરે;
 કે માર તમાઝાને હડમતમ પમડી મુખ્યા હો જામ સાલરે;

કે ટકે ટકે તેરા દડુ બેચાડ ને દમડીકા દસ ડાંટરે,
 કે ટકે ટકે તેરી ઢાલ બેચાડ ને દો કોડી તલવારરે;
 કે આદશાહકુ તો ઘુસ્સા લગાને ડાલી બેડી માંયરે.
 કે હાથમે ડાલી હાથ કડીયાંને ઉસકુ હાથીપર બેઠલાયરે
 કે હાથીકે હોદેપર બેઠી ઉસકા કોઇ ન લેવે નામરે
 કે બ્રાહ્મણુ વીરા વીનવુ તને આણુ હાધ્યાનો હારરે
 કે કાગળ જઈને આપજે મારા હીરા દાયરને હાથરે
 કે હીરીએ કાગળ વાંચીયોને ભાઈ ગુજરી પડી બેડી માંહીરે
 કે ચંદ્રે કાગળ વાંચીયોને ગુજરી પડી બેડી માંહીરે
 કે છો પડી ભાઈ પડવા દો કાંઈ એવી લાવીશું બેચારરે
 કે તાણી આંધો ભાઈ હાલ તરવારોને તાણી આંધો હથીયારરે
 કે સુરા હાંચમે સંગ ચલોને નહી કાયરકા કામરે
 કે કેસરીયા ભાઈ વાઘા પેહેરોને હોળ્મઓ લાલ ગુલાલરે.
 કે લાંથી હીરીઓ દોડીઓને ગયો તે ઘોડારની પાસરે
 કે તાંણીને આંધો તંગડો ભાઈ દીલી મેક્ષો લગામરે
 કે દીલી છતીને ઘેર આણું તો રેવંત મારૂ નામરે
 કે હીરીઓ ઘોડે એકેજ ચડ્યો ને ગુજર ચડ્યા નવ લાખરે
 કે હીરીએ ઘોડા બેડીઓને ઘોખી માર્યા પચાસરે
 કે લેજે બવાની ભોગ આતો ગુજર કેરો રોગરે
 કે ચંદ્રે ઘોડો બેડીઓને જય દીલી મેદાનરે

કે હીરીઓ પેહે શહેરમાંને ઠંદોઈ નાહા જાયરે;
 કે તોપોઈ ધમરોળ હુઈ ને હુવા અધારા ધોરે.
 કે આદશાલકુ તો ખખર નહીને રઘયિત નાહી જાયરે.
 કે સુતો આદશાલ જગજે તારે નગર પડયો ભેકારરે;
 કે સુતો આદશાલ જગીઓ ભાઈ કયા હોતા ધમરોળરે
 કે સુતો આદશાલ જગીઓને મુગલ ચઢયા આજુલાખરે
 કે તાંખાની નોખત ગડગડે ને જોનાં દમકે વાગે દોલરે
 કે કાગળ મુદ ચક્રદશને દલાડે મામસો મચ્યો જોરરે
 કે ગુજરી રહીને બોલીયાં ને બોલ્યાં એકજ બોલરે
 કે હીરીઓ પેહેરે કાંચળી ને હથીયાર મુજને આલરે
 કે આદશાલ સાથે એસી લડુ મેરા જુગમે હોખય નામરે
 કે તલવારે તાળી પડે ને ખરછી ચાવે પાનરે
 કે અગાડી પછાડી દેરા તાણોને ખીચમે રખો. મેદાનરે
 કે વચમાં રખો ગુજરી ભાઈ જે જીતે તે લેખ જાયરે
 કે હીરીયોને ચંદીઓ બોલીયા રાજ સાંભળો મારી વાતરે
 કે પેહેલો ધાવ તમે કરો ને અમે તમારી તૈયતરે;
 કે પેહેલો ધાવ આદશાહે કીધો ગુજર લશ્કર માંહરે
 કે હીરીઓ ચંદીઓ ધુસે થયા જેમ બકરામાં પડી વાધરે
 કે તલવારોની તાળી પડે ને લોહીનો વરસ્યો મેઘરે
 કે તમારી ગુજરી તમને મુખારક ગુજરી અમારી બેહનરે
 કે લાંથી ગુજરી ચાલીયાંને ગયાં સાસુને ઘેરરે

કે સાસુ મેણાં બેલીયાં વહુ જાઓ આદશાદને ઘેરે
 કે આ વહુઅરને જવાદો ને હું બીજી પરજાણુ કાલરે
 કે આ વહુઅરને જવા ન દઉં મારા ગુજરાં પત જાશે
 કે સાંથી ગુજરી ચાલીયાં ને ગયાં નણદને ઘેરે
 કે નણદલ મેણાં બેલીયાં ભાભી જાઓ આદશાદને સાંયરે
 કે સાંથી ગુજરી ચાલીયાં ને ગયાં ને પાવાગદરે
 કે પાવા ને ઘટમે અસોપ હો ગઈ માલાકાળી કહેવાયરે.

મીસરી.

કે આઠ કુવા નવ વાવડીજી સોલ સોલ પતીહાર
 ઉસમે કુન ગોરી પતલી ઓ મીસરી; પતલી કમર લાંબે ખાલ.
 કે ઘાટ ધડુલો રેંટીઓજી પીંડી લાલ ગુલાલ.
 કાતન વાળી પતલી ઓ મીસરી; સળી સળી નાંખે તાર.
 કે એડીની ગેડી કરજી કેડોની કર કમાન,
 નઈણાના કર બે ભલકા ઓ મીસરી પાડુ ચતુરસુગમણ.
 કે ચતુર પુરપતી ગોરડીજી હશી હશી કિતરે દેશ,
 મુરખ પુરપતી ગોરડી ઓ મીસરી રોષ રોષ કિતરે દેશ,
 કે હસત જોખન ખસતજી રૂંધે તો કજલસો હો જાય,
 એસો પીયારો મેરો સાયમો ઓ મીસરી; સાંજ પડે ઉડગતય.
 કે દાડમ સુકે દહાડીએજી ઘેર સુકાય ઘર નાર,
 ખાપ ઘેર સુકાય બેટડી ઓ મીસરી; હોણા પુરપ ઘેર નાર.

કે રાજવાળાં એકી રાજમેળ ખભે ઉઘાડા કેશ.
 ઇશ વંતળન કે ડારણે ઓ મીસરી દીલી એકાલી લેશ;
 કે તેરી દિલી ને મેરા આગરાળ તેરે મેરે કાયકા સનેહ,
 તેં ચમકાવી વીજળી ઓ લોભીડા મેં વરસાવ્યો મેહ,
 કે પર ઘરના ઘોડા ચડેળ નગર લીયો કેમ જાય,
 કેઈ મારી સાહેલીએ બોળવ્યોએ મીસરી; નીલધરભુલી જાય.
 કે હાથના હથવારાં કરેળ નેણસે લીયોરે બોલાય,
 સમજાવ્યો ના સમજે ઓ મીસરી; મુરખ બડો ગુમાર.
 કે પાલણુપુર દીવડો બજેળ કાજળ પડેરે સનેસ,
 કે આંજનવાળી પતળી ઓ મીસરી; મુલક ખસે મેવાડ,
 કે કાયલને કેમ મારીએળ; આંખાની રખવાળ;
 મારીએ હરામી મુડકો ઓ મીસરી, આણુઆખ્યાં ફળ ખાય.
 કે ગોરીને કેમ મારીએળ, સેજોની રખવાળ,
 મારીએ હરામી સાયબોઓ મિસરી, શેજ પરાર્થ જાય.
 કે માણેકચોકકે બજારમેળ એકાય લાલ કપાન,
 કે ખેંચનવાળા ઘર નહી ઓ મીસરી; કીસપર કરે ગુમાન
 કે ગાણેકચોકકે બજારમેળ હીરાલાલ એકાય,
 ચતુર હોય સો મુલવ ઓ મીસરી; મુરખ ફેરા ખાય,
 કે નદી કીનારે સાયબા મુડદા જલેળ ધુવા ન પ્રગટ હોય,
 ગયા ન જોખન સાંપડે ઓ મીસરી, મુવા ન જીવે કાય.
 પ્રિત કરીએ ઊંચથીળ, સદા નભાયો જાય;

નીચથી ક્યા ફરે પ્રીતડી એ મીસરી, સદાય મેળાં ખાય;
 કે કાંકણ કુવો ગોડાવીએજી, રેંટ ફરે મેવાડ;
 સીંચનારી પાવાવટવસેએ મીસરી, જ્ઞેનોયપો પીએ ગીરનાળ
 કે પ્રીત કરી દો જણેજી, માળીને રંગરેજ;
 રંગરેજ લાવે ચુંદડીએ મીસરી, માળી ત્રાવે ડૂલ.
 કે ડૂલમે ક્યા પહેરનાજી, ધુપ પડે કમળાય;
 બલી ખીચારી કલીયાં એ મીસરી, સાંજ પડે ખીલ જાય.
 કે ચુંદડીમેં ક્યા પહેરનાજી, ખુંદ પડે રંગ જાય;
 બસો ખીચારો સાલુડો એ મીસરી, ધોએ ધોએ રંગ રેહે;
 કે ખેતર હોયતો ખેડીએજી, ફુંગર ખેજા ન જાય;
 કુવા હોય તો ગાળીએ એ મીસરી, સમુદ્ર ગાળ્યા નવ જાય.
 કે કાગળ હોયતો વાંચીએજી, કરમ વાંચ્યાં નવ જાય;
 કે ત્રાગ હોય તો તોડીએ એ મીસરી, પ્રીત તોડી કેમ જાય.
 કે મારા હાકારનો ઘોડીસોજી, દીડો કલાલને હાટ;
 દારૂડાનો છાકયો મારો સાયખો એ મીસરી, ગયો કલાલને હાટ
 કે નહી તારા સાહેબાને ભોળવ્યોજી, નહીમેં લીયોરે ખોલાય.
 કે દારૂડાનો છાકયો તારો સાયખોએ મીસરી, વ્યાવ્યો કલાલને હાટ
 કે મારા હાકારની મોજડીજી દીડી કલાલને હાટ,
 દારૂડાનો છાકયો મારો સાયખોએ મીસરી, ગયો કલાલને હાટ

ગરબી.

સાંભળારે તું સજની મારી, રજની ક્યાં રમી આવીશ;
પરશેવો તને ક્યાં વળીએ; તારી ભમર ક્યાં ભીંજણી.
સાચુ બોલોશ.

વનમાં હુંતા લુલી પડીને, અતીશે મુઝાણીશ;
પરશેવો મને ત્યાં વળ્યો, મારી ભમર ત્યાં ભીંજણી સાંભ-
ળ સજનીશ.

કાલ મેં તારી વેણુ ગુથીતી, છુટી કેમ વીખરાણીશ;
એવી ઉતાવળ શી પડી જે ઝુલડી ના બંધાણી. સાં ૩
કાળો તે ભમરો શીરપર બેઠો. ઉરાડતાં સેર છુટીશ;
જ્યમ લ્યમ કદીને બાંધતાં, વચમાંથી નાડી તુટી સાં ૪
આ ચોળી અતલસની પહેરી, સઘવરે વખાણીશ;
ચોળીની કસ ક્યાં તુટી, તું આવડી ક્યાં ચોળાણી સાં ૫
હઠધુ' મારૂં દુખવા આવ્યું, વાથે કરીને કાંધ્યુંશ;
પીડા ટળવા કારણે મેં, કળે કરીને ચાંધ્યું સાં ૬
આવડાં પુષ્પ ક્યાંથી વાટે તુજને કાણે આપ્યાંશ;
એવો રંગ રશીયો કાણુ મળીયો, પ્રેમે કરીને થાપ્યાં સાં ૭
સુરજ કળાએ હું જાતી હતી, વાટે મળ્યા વનમાંજીશ;
સમ ખાઈને મુને તેણે આપ્યાં, તેની પ્રતીજ્ઞા પાળી સાં ૮
અવળો ચણીયો કેમ પેહેર્યોછે, જેમ તેમ વીંટી સાડીશ;

સજ્જગ થઇને સુંદરી આવાં વસ્ત્ર પેહેરેને વાળી. સાં ૯
 સાથ ના સઘયરે કીધા; ઉતાવળી વેગે ચાલીજી;
 અવળો ચણીઓ પેહેરી કીધો, હવે વસ્ત્ર પેહેરીસું વાળી સાં
 નિકળી હતી તું સઉથી પેહેલી, સાથ સઘયરનો મેલીજી;
 પછવાડેથી ક્યાંથી અંબીકા જઇ બેડી તું વેહેલી સાં ૧૧
 નિકળી હતી હું સઉથી પેહેલી સાથ સઘયરનો મેલીજી;
 વાટે હુંતો ભુલો પડી ગઈ. ત્યાં જઇ બેડી વેહેલી સાં ૧૨
 કસ્તુરી તારે અંગે બેઠેકે છે, આ વનમા ડોણે છાંટીજી,
 સરવે શરીરે તારે વ્યાપી રહીછે, તે કેમજાએ ટાંકો. સાં ૧૩
 અગસલાએ અગલો બેડો, તેને જઇ મેં જાણ્યોજી;
 તેની વાસના મારા અંતરમાં પેડી, તે નથી રહેતી ઢાંકી. સાં
 અધુર દંત તારે બેઠા દીસે છે, છાતીએ નખ વાગ્યાજી;
 તારણી તારા તનમાં વળી, કામખાણુ ક્યાં વાગ્યાં સાં ૧૪
 મધુરાં વાયક પોપટ બોલ્યો; તેને જઇ મેં જાણ્યોજી;
 ચંચળ ચાંચ બરીને વળતો તતક્ષણુ ત્યાંથી ચાલ્યો સાં ૧૫
 સ્થામ સુંદર તને મળ્યા દીસે છે, તે અંગે તું પસરાઈજી;
 જે જે પુષ્પ તેના જિત્તર આપે, એ બધો તુજ ચતુરાઈ સાં ૧૭
 જે વાટે હરી મળ્યા હોય, તે વાટે નવ જીજીજી;
 આજ વાટે હરી મળીયા હોયતો, કહો તેવા સમ ખાડે સાં
 મહારે એવી પ્રતિજ્ઞા જે પર પુરૂષ બાઈ બાપજી;
 હસતે દયાનાં સ્વામીને બજતાં, બવની ભાવટ જાય સાં ૧૮

ગરબી ૨જી.

સ્વામ સલક્ષણા રહો હું કહુધું, શિઆમણુ ઘ્યો માનીજી;
 મારગડે જાતો મુજ શ્રવણે, વાત કહી સીદ છાની. ડાપણુ ૧
 અવળી અમળા અવળું શું બોલે, જ તું સીધી વાટજી;
 કરણકૃલ તાર નવિન દેખી, સહેજ અમે જોયો ઘાટ;
 સુલકુ બાખોજી. ૧

કરણકૃલ જોયું તે શું કહોછો, અવર કાઢ કેમ માનેજી;
 પુરપને શું કમ સ્ત્રી સંગે, સમજવો છો કાંતે. ડાપણુ ૨
 જેના મનમાં કપડ હોય તે, કપટ તણી ગત જાણેજી;
 જાતાં જાતાં ધણું શું તાહારે જે, આવડી વાત વખાણે. સુ. ૧
 તમો છાના રહો સાધુ છો હું જાણું, સાચાં બોલો છો વેણુજી;
 સાધુપણાની સાખ પુરેછે, નાચતાં બેહુ નેણુ. ડાપણુ ૪
 નાચતાં કે વણુ નાચતાં, તે મેણું શીદ દીધુંજી;
 જેવાં છે તેવાં અમ પાસે, કહે તાર શું લીધુ. સુલકુ ૦૬
 બહાલા માફતો પરવસ્ત્ર લીધુછે, હું અમળા કહેતી લાજુજી
 તન મન ધન લુંટીને લીધું, હવે શું લેશે જાજુ. ડાપણુ ૧૭
 હુંતો બાળક કાંઈ ના સમજુ, કેવુ હોય તન મનજી;
 કયમ કર્યો તે મુજને મોઢોટો, એમ બોલ્યા જુગજીવન સુ. ૮
 તમો નંદકંવર મેં નીરખ્યા ન્હાના, ગુણ મોહોટા મંભીરજી;

વડા વેળથી વાતો પીટે જેમ, નહાતો નાવક તીર. ડાપણુ૦૯
કાયર થઈને એમ ક'પે છે, વાત સુરાની વખાણેજ;
નાવક આણુ તણીગત ન્યારી, તું આણુદીઠે કેમ જાણે. સુ૦ ૧૦
દાસ દયાના પ્રભુ દુખ રખે ધરતા, હું દુરીજન માટે કહુ છુંજ;
એ સુખડાને કાજે હરી હું, બોલ લોકના સહુ છું. ડાપણુ૦ ૧૧
ગરબી ૩ જ.

સમે સમો તમે સમજે નહીં ને, કરતા હોંડો આજજ;
લોક શું જાણે જેટેવ પડીછે, મુકે માથે આજ પેરન જાણોજ ૧
સાસુ અમારી સાંભળતાં મુને સીદ કરો છો સાદજ;
આપણુ એને બોલતાં દેખી, મારો પરણ્યો કરેછે વિખવાદ. પે. ૨
મારા ગ્યાંગણલા સામા આવીને, શાને કીધી સાનજ;
મારી નણુંદી મરમનાં વચન બોલી બાભી જાઓતેડેછે કાન. ૩
આતુર જનતો દીઠા અતી પણ, તમથી આડો આંકજ;
કહેવા સરખું આપણુ કરીએ તો, દુરીજનનો શો વાંક. પે. ૪
ગોળ પોતાનો ખુણે ખાઈએ, કરીએ દીઠો આણુદીઠોજ;
પ્રગટ કરી બજારે ખાતાં શું, લાગે છે અતી મીઠો. પેર૦ ૫
જે દહાડાની પ્રીત બંધાણી તે દહાડાની ચરણે વળગીજ;
દાસ દયાના પ્રભુ મનમાં સમજે, હું નથી તમથી અજગી. પે. ૬
સાખીઓ.

મીઠાં ગોરસ લ્યો ગોરસ લ્યો, તમે ક્યાંના છો ગીરધારીરે;

મીઠડાં ગોરસ લ્યો ગોરસ લ્યો

હારે તારૂં ગોરસ લાગે છે મીઠું, હારે તારે આપે જનમારે
નથી દોહુરે. મીઠડાં ગોરસ લ્યો ગોરસ લ્યો.

સરસ્વતી માતને વીનવું, ગણપત લાગુ પાય; અક્ષયેલી અ-
બા આશ પુરજો, ગુણુ શેવક તમારા ગાયરે, મીઠં ૧
પથ્થર મટી થઈ પ્રેમદા, ભોજન કરતાં ગાય, અડધુ અંગ ફરે
ઢૂંદડી, તેનું એહ સઉકો ખાયરે. મીઠં ૨

નાનીછું નાંખ જોગડી, અલ્લા કડવાં વેણુ ન બોલ, હું છું
વખતી કુપડી, તને મારીશ પહેલે પહોરરે; મીઠં ૩
દુકે પાને ઝોંબલી, લાંબે પાન ખજુર; છોગાળા નર વહી
ગયા, મારે માંથે ભાગ્યો છે મજુરરે. મીઠં ૪

કાચી તો દેરી બહી, પાકાં બહેરાં પાન; માયા તો માણી
બહી, નહીંતા ખંચી બહેરી કમાનરે. મીં ૫

પાટણુ પેટી દો મુખી, નારીજ નામે નામ; તે નરને આલે
ધણું, એને છેલ્લ સંગાયે કામરે. મીઠં ૬

કોણે હીમાળો શેવીઓ, કોણે શેવી આગ; કોણે કરવત મુ
કાવીયાં કેઈ નારીને કાજરે. મીઠં ૭

કાથે હીમાળો શેવીયો, ચુને શેવી આગ; સોપારીએ કસ્વત
મુકાવીયાં, રાણી નાગર વેલને કાજરે. મીઠં ૮

એક અધારી આરડી, ખીજ વેરણુ રાત; ત્રીજો સોકનો ઠો

લીંગો, એનો ઝથડો લાગ્યો આખી રાત. મીઠું ૯

માથા કેરો ગોફણો, હાથા કેરો હાર; દહાડે કર દોકરો,
એને રાતે કર ભરથાર. મીઠું ૧૦

પારે નાચે પારેવડાં, હાઈ નાચે મોર; પરણ્યા એટલા મા
નવી, પીટયા કુવારા હરાયાં દોરરે. મીઠું ૧૧

ચીર ફાડી ધગ્ગ કર, કાંકણ મેલું નીશાન; ઉતર ચુડા કા
રમા, તારો પેઢિ પોઢ્યો મસાણરે. મીઠું ૧૨

મહુટે માળો ન લાક્ષીયે, લીંગડોજ લેહેરો જળ; પારકા પુરપ
ના શેવીએ, એનો પરોટીએ ઉડી ઘેર જાયરે. મીઠું ૧૩

નદી બાંધુ નવ ડાંડીએ, સમુદ્ર બાંધ્યો નવ જાય; જુગને
બાંધુ વડોદરાને ગાંધરે, તારી ફાંછ છોડાવા જાયરે. મીઠું ૧૪

કાળા ગજકણનું કાપડું, માંડી ભચ્યું છે હીર; ઘરનો ધણી
પીટયો હીઝડો, મારો પાટોશી આવન વીરરે. મીઠું ૧૫

સોપારી વખાણું સોન્ડી, જેમાં લીલાજ પીંગા રંગ; સ્ત્રી વ
ખાણુ પાતળી, જેનાં વાળ્યાં વળે છે અંગરે. મીઠું ૧૬

હાંચી ગોરી ઉજળી, જળ ભરવાને જાય; કાંદો વાગ્યો પ્રે
મનો, તેતો ઉભી ઝાલાં ખાયરે. મીઠું ૧૭

માંડી માંચે મેડલું, માંકડ કોટે હાર; ગુવારી હાથે સાંક
ળાં, તેને જતાં કેટલી વારરે. મીઠું ૧૮

અંમ કાળુ દાંત ઉજળા, ચાલે ધમ્મર ચાલ; સાસુ વહુને હી

કરી, એ ત્રણેનો એક બરથારરે. મીઠું ૧૯
 બાપે જનમી એટડી, એટડીએ જનમ્યા બાપ; એ અરથ
 કહો મારા ઠાકરો, એમાં એટી ભણી કે બાપરે. મીઠું ૨૦
 જળમાં પેશી ઘર કરે, જળમાં એશી નહાય; મસ્તક વાઢે
 ના મરે, તેની આંખ્ય ફેરે જીવ જાયરે. મીઠું ૨૧
 પડી પણ ભાગી નહી, કટકા થયા બે ચાર; વગર પાંખે
 ઉડી ગઈ, તમે પંડિત કરોને વીચારરે. મીઠું ૨૨
 અગ્નિકુંડમાં નીસરયો, જ્વરકુંડમાં નહાય; પંડીતો પુછે
 પંડીતને, તેનાં કુલ વેલાને ખાયરે. મીઠું ૨૩
 કર વીના જે કામની, મુખ વિના જે દંત; મુવેલો જીવતાંને
 ગળે, તમે મોકલાવજો ગુણીઅલ કંથરે. મીઠું ૨૪
 રાધા તાર રસાણુ, જેમ આટામાં લુણુ; કૃપણ સરીખા પા
 તળા, તને દલાદી મુકાવે કુણરે. મીઠું ૨૫
 જેને થર પવન ન સંચરે, જેની જાયાએ ન એસે કાય;
 તે ફળતો મોકલાવજો, મારે એકાદશી વૃત હોયરે. મીઠું ૨૬
 ઉભો નર નીંદ્રા કરે, જાડળ તડકા ખાય; જેની મુછે મો
 તી નિપજે, તમે ચતૂર કરોને વીચારરે. મીઠું ૨૭
 શેરી ખરી પણ સાંકડી, ને નગર પાસેજ પણ દુર; પ્રે
 ર્યો ખરો પણ નાનડો, માફ જેળન જાય ભરખૂરરે. મી. ૨૮
 ઊંચી ઠોકનાં સારંગડાં, મધુરો મધુરો ન મોલ; હમે હઠયા

નાં જાવરાં, માફ જોખન કરેછે જોરરે. માંડ૦ ૨૯
 પંત જોવડી વરખડી, હાલ જોવડું ડુલ; કાચા કમળ ઉતરે
 તેનું પાકે યાએ મૂલરે. મીઠ૦ ૩૦
 તનનાં કર તાંજવાં મનનો કર એગર; હમ્યાની કર હા
 ટડી, હુંતો વણજ કર વેપારરે. મીઠ૦ ૩૧
 કૃપા હાંકણ હાંકણ, એતર હાંકણ વાડ; પાપનું હાંકણ એટ
 ડા ધરનું હાંકણ નારરે. મીઠ૦ ૩૨

પંદર તથા.

હરીહ મેલને રાધે, મેરી સંગ બોલને રાધે; અબોલા બો
 લને રાધે, ધુન્દટડા બોલને રાધે, કલ્યા મેરા માનને રાધે.
 પડવે મોરી સાહેલડી, પેહળ વાડીએ જાય; પેહળ લાવે
 દાદમ, ગોરી છોલેને પેહળ ખાય. હરી હઠ મેલને રાધે ૦૧
 બીજે મોરી સાહેલડી, ગાળોજ ક્યો ચદ; દાદમ કેરે દંત
 ડે. ગોરી આશો માડયોછે કદ. હરી હઠ મેલને રાધે. ૨
 ત્રીજે મોરી સાહેલડી, તરીઆજ વારોવાર; આ શું ભુલી
 હુંદરી, ભુલી કંકુને કાળજા સાર. હરી હઠ મેલને રાધે ૩
 ચોથે ચમકતી મેં શુણી, જોખન બાજે વેશ; ભરજોખનમાં
 એકલી, જેતા પેહળ ગયા પરદેરા હરીહ મેલને રાધે. ૪
 પાંચમે મોરી સાહેલડા, પંચ પલંગ કંચ દુર; ભરજોખનમાં
 એકલી, માફ જોખન જાય ભરપુર. હરીહ મેલને રાધે. ૫

છટે મોરી સાહેલડી, છડીજ વામેવાર પરદેસી રાજ પધારશે,
આપણે બેશીશું હારોહાર. હરી હઠ મેલને રાધે. ૬

સાતમે મોરી સાહેલડી, સાતેજ કીધો રતેહ; ચોમાસાની
રત ચીકણી ઝીણા ઝરમર વરશે મેહ. હરી હઠ મેલને રાધે ૭

આઠમે મોરી સાહેલડી આઠજ જોડાજોડ; પરદેસી રાજ
પધારશે, આપણે બેશીશું મોડામોડ. હરી હઠ મેલને રાધે ૮

નામે મોરી સાહેલડી, નવલાંજ પેહેરૂં ચીર; દીપક લઈ મે
ડે ચકુ, મારે નયણે વધુદયાં નીર. હરી હઠ ૯

દશમે મોરી સાહેલડી, દશરા પુજવા જાય; પુજ્યા તે નર
પામીયા; મારા રાયમદા બગ્યાર. હરી હઠ ૧૦

અગીઆરમે મોરી સાહેલડી, મેં કીધી શીવરાત; પરોઢીયે ઉ
ઠી પારણાં કર મને કળ્ણ જોયાની ઘણી ખાંત. હરી હઠ ૧૧

બારશે મોરી સાહેલડી, બારજ બાંધ્યા બંધ. કસનારા નર
કસી ગયા એનો દુદીએ ન છુટે બંધ. હરી હઠ ૧૨

તેરશે મોરી સાહેલડી. વાદળ વાંધ્યો રંગ; ઓસડની મુળી
એક છે. મને ડશીયા કળ્ણ ભોરંગ. હરી હઠ ૧૩

ચઉદશે મોરી સાહેલડી, પાસા લીધા હાય; મેં જાણ્યુ પડ
શે પાધરા એનો પડીયા બારેવાટ. હરી હઠ ૧૪

પુનમે મોરી સાહેલડી, પુરીજ કરોજો આશ; મેં જાણ્યુ હરી
આવશે, હવે થમ બેઠીધું નીરાશ. હરી હઠ મેલને રાધે ૧૫

લાવણીઓ.

લાવણી ૧ લી. હરજીલાવાળી.

મીલો કેમેદવાલી દો ચાર કરત ખીચાર આગુમે ખડીયાં; મેઉ
 બરશન રમઝુમ રમઝુમ લગરહી ઝડીયાં. પરથમ કયા કહેતીરે
 જળ બરનેકુ જતી; દુસરીને ખાના કીયા કે ગંગા નાતી;
 તીશરી કયા કહેતીરે, શીવ દરશન કર આતી; યું ચા૩
 મીલ મનસુમે કર બધ એકકી; હાંરે કાંઇ બનમે બાગન કા-
 લી કે નાગન છોટી; યું બારા તેગ છઉદા પંદરા જુગતી
 માંહી બોલી છોટી નાર, ઝુલનકી બહાર; મીલી માંહી સાહેલીયાં,
 મેઉ બરસત રમઝુમ રમઝુમ લગ રહી ઝડીયાં ૧ પરથમ
 કયા કહેતીરે, સુનો સખીરી બેનાં; કલ આધી રેનકુ ઘર
 આયે સાજના. ઝુલનકી ખીખાઈ સેજ, નરમ ખીછોના; સોઇ
 ગલે લીપટ કર ઇશક કીયા મન માના; દો ટુટે ચોલીકે અંધ
 મચા ધમશાના; એસી રંજમે કાંઈ ગુજરી સારી રેના. સખી
 દેખરે હુઇ ફજર, કાચી કસીયાં ગુલાબકી છડીયાં, મેઉ બ-
 રસત રમઝુમ રમઝુમ લગરહી ઝડીયાં ૨. દુસરી કયા કહેતીરે
 લગી ખાત કરનેકુ; મે મા૩ નેન તલવાર બુરે સાજનકુ; સા-
 જનકા એતના સુખ, કહુ કયા તમકુ; ખાના પીના સો રેના
 પલંગકુ; મે કહુ છુટે ઇશ અખત, ઇશક કરનેકુ. કાં દીન
 જાં રાત; શીકરે નહી હમકુ; અતર ખુશખોઈ પાશ ઝુલનકી

બાસ; રહ્યા મેં મીલીયાં, મેક બરસત રમજુમ રમજુમ લગ
 રહી ઝડીયાં ૩ તીસરી કયા કેહેતીરે, બર જીવાનીકે બહારે;
 મેને તરે તરેકા કીયા સોલ સીનગારે. પાંઉમ્યાને પાયલ બા
 છવા, ચોલી જરીદારે; નેનુમેં સારા કજરા મારતા લેરે;
 મેં જન સાજનસે મીલી પલંગ ઉપરે; મેરા રહડા સાજન
 ના બોલા દીલ બરે. મેરી મનકી મનમેં રહી; ફજર હો ગઈ
 ફીકરમેં પડીયાં મેક બરસત રમજુમ રમજુમ લગરહી ઝડીયાં, ૪
 ચોથી હે ચંચળ નાર, બોલી અલબેલી, મુજે બાલપનમેં
 પીયા સવારે ડાલી. મેં જન સાજનસે મીલી, જીકરના ચા-
 લી; મદન, કેક છતીયુસેં છતીયાં બીડી; ખુલ ગયે જો-
 બનકા બહાર હુઈ ખુસાલી, ગાવે મહારાજગીર ઉરનાદ,
 પ્રેમ બંધ ખ્યાલી ભગવાનદીન દીલદાર, ગોરીતેરા ચારખીલાવે
 ખીડીયાં મેક બરસત રમજુમ રમજુમ લગ રડી ઝડીયાં ૫
લાવણી ૨ જી,

ઓ ભગવાન પતી નાદાન, નથી કાંઈ સાન, જનમ કેમ ક-
 હાડું; હું નાના કંથની નાર, દુઃખ ક્યાં ગાદુ પરણાવી 'મારે
 રે બાપ; પોતાને આપ, કળેડા સાથે; અને દુખ દરીયામાં
 ધરી પડયું દુખ માથે. ૧ હું આવી સાસરા માંય. કંથને
 સાંય; જગતને ધારે; પરણ્યા પછી વરસો ચાર થયાં તે જ્યારે.

કુલ.

મારે સામુડીનું સાલ, નણુંદ દે ગાલી, જેને કંથ લણું નહી

માન તેને દુખ પાળી, કોઈ સખીઓ ભેગી થાય પાણીને આ
રે; સહ મારી ચરચા કરે કંથની ત્યારે; મારા બાળ કંથને
જોઈ, હશે સહ કોઈ, દુખનો દરીયો; મારો જીવ બળેછે રો
જ અગનનો ભરીયો. ઓ ભાગવાન૦ ૧ હું ગદ્ય પતીની
પાસ, હેતની આસ, દેખી નાસેછે; જો ઝાલું જમણો હાથ
ચીસ પાડે છે. હું નવ જાન્યન છું નાર, ખરે આ વાર છ-
બીલી નારી; મુઓ જાણે નહી કાંઈ રીત, કરે છે ભારી.

કુલ.

હું શુચ કર ઓ બાપ, દુખ મને દેછે, મારે હર્ષએ હોળી બળે
દુખી દીલ રહેછે. મને ગમે નહી શાયગાર, શરીરે સજવા;
વળી બોજન વેળા પાક, ગમે નહી જમવા. મને વરસ થ
યાંછે સોળ, જોખન ઝકઝાળ, જુવાની મારી; પીટયો એ છે
નાનુ બાળ, વરસ દસ બારી. ઓ ભગવાન૦ ૩ મારે બાપે
મને આ બાળ, સોંપ્યો તતકાળ, સાડ નવ કીધું; એ બાળ
કડાની સંગ કન્યાદાન દીધું. જે બેટીને વળી ગાય, દોરે ત્યાં
જાય, કશુ નવ ચાલે; જેમ હસારાઓ બળદ કસઈને આલે

કુલ.

તેમ પીતા માહરે, કરી મને દુખદારી; એ ફેર ગયો તે મરી,
કરી દુખ ભારી, છાતીમાં ભડકા બળે, કર શું સેખી; હું
લાજ મરજી રોજ કંથને દેખી; જેવી ચંદ્ર તણીછે લેજ,

એવું મુજ તેજ, કામળામું અંગે. મુઓ લાયક એતો નથી
માહરે સંગે. ઓ ભગવાન ૩. જેવી કંથ વીનાની નાર,
એવી આ વાર, મને પણ જાણો, હું પડી કથીરની સંગ,
મોતીનો દાણો ૧ મારે વહે ચક્ષુએ નીર, બીજે છે ચીર,
ચોળી પણ બીજે; એ આળ કંથને જોઈ, દીલ નવ રીજે,

કુલ.

વળી સાસુ મારે ખોલ: ઘણેરા મુજને; તું પળવે છે મૂળ
આળ થયું શું તૂજને; મારો જીવ બળે છે રોજ, કર શું
બાધ; સગી નણુદીને હું કહું. મરો તુજ બાધ; શું કરું
ઈશ ઓ હાય, હવે શું થાય જોહર ખાઈ મરતું, પડી દુખ
દરિયાની માંય. રહ્યું છે રડતું. ઓ ભગવાન. ૪ મારે મન
થાય છે ખાખ ઉડે જોમ રાખ, જનમ સીદ આપ્યો; પ્ર-
ભૂ મારે કરમે ક્યાં પીટયાને યાપ્યો; મેં કશ્યાં નથી કાં
છ પાપ જગતના આપ, શુન્હો શો પડીયો, તે મુજ અ
બળાને કાજ, આવો ક્યાં ધડીયો.

કુલ.

હું હતી કદી વીધવા તો આથી સાર, પણ જોઈ ફાગટનો
કંથ, બળે મન માડું. મારે ઘણું થાયછે ચીત, રમવાને જ
રી, પણ રહુછું અટકી લાજ, કુળની ધારી; મને ઘણો
કામનો તાપ, કહુછું આપ નથીરે ખમાતું; મારું વીચ્છ પી-
ડો કરે, નથીરે દખાતું. ઓ ભગવાન. ૫ હું જહ મધિરની

માંય, જાતને ત્યાંય. કદી કા પારી; મારી ભાવનઈ મારે બોલ,
 વણા દુખદારી, હું મનમાં સમજી રહું. હુંકારા સહુ, બોલ
 બાબીના; હવે કાઈ નથી ઉપાય, વાના કાંસીના.

કુલ.

ઓ ઇશ હવે તો સૂણ, પતી કર મોટા; તુજ ઘરજોડાવ-
 ર તણા. પડ્યો શો ટોટો; મારો પાપી હતો જે બાપ,
 પીટ્યો હત્યારો, તેણે કર્યો નહીં વીચાર, જરા કાંઈ સારો
 કેહે જે છે કાળીદાસ, ઇશની પાસ. જોડાં તું કરજે; અખ-
 ણા જતીની ચરજ કાન પર ધરજે, ઓ ભગવાન પતી
 નાદાન નથી કાંઈ સાન જનમ કેમ કાઢું હું નાના કંથની
 નાર, દુખ ક્યાં ગાઢું. ૬

લાવણી ૩ જી.

ભરથાર પ્રાણ આધાર, સુખ દેનાર, ગયો ક્યાં ઉડી; તુજ
 વીણ નાથ મારી, દશા થઈ ભુંડી, તુજવીણ સુજને પ્રા-
 ણ, ગમે નવ જાણુ કરું શું હાએ; મુકી મુજને એકલી, ગ-
 યો તું કાંયે, પ્યારીનું દુખ તે ચાર ધરણું ન લગાર, ગયો
 ક્યાં ચાલી. તુજ વીણ ગાત્રની ઉડી ગઈ સહુ લાલી.

કુલ.

સહુ ઉડી ગયું મુખ તાણું નર ઓ પ્યારા; તુજવીણ નેત્રથી વહે
 આંસુની ધારા; ઊરમાળગઈ સુકાઈ, શક્તી નવ કાંઈ લડયડીયાં
 આવે, અરે લીડતાં આંઈ, ઓ સુખ દેયણ ભરથાર, પ્યારકેમ

છોડયો; વીણ કંઈ પ્યારી સાથ પ્યાર નઈ જોડયો; દીન
રાત દુખમાં રડ, કુવામાં પડ, મર કે છુડી, તુજ વીણ
નાથ મહારી દશા થઈ ભુંડી. દુખમાં અચવાને કાજ, દીસે
નવ આજ અરે કાંઈ આરો; હું અભાગણીને હાથ, મહી
કાંઈ તારો; પાંડિ પતી મુજને કામ, આઠરે જામ; નથી
રહેવાતું; આ કામાગ્નીતું કષ્ટ નથી સહેવાતું.

કુલ.

આવે નહી આંખની માંહે. ઊંધ લગારે; તમ વગર સ્વામી
યાય, સોચના ભારે, કાળજી દેહીને ખાય, મદન અત્યારે;
ભેંટીને દુઃખ ટાળશે, કથ કહો ક્યારે; છાંટી અમૃત રૂપી
નીર, નાચુંદના વીર, જીઓ મર જીરો. તમવીણ નાથ
માહારી, દશા થઈ ભુંડી. મનમાં અતીશે મુઝાઉ, દુખી
બહુ થાઉ. ધર ક્યમ ધીરે; તું છાંટ ધીરજતું અરે નાથ
મુજ નીરે, સજવા નવ દે શણુગાર, અરે ભરથાર, સગાં
જહાલાંકો, ક્યમ ગાળુ દુખમાં દીન પ્રાણુ પ્યારા જો.

કુલ.

નવ મેંશ આંખની માંહે, આંખવા દેરે; નવ સુતું ખાટલા
પરે, એમ સહુ કહેરે; મુજ અરે કાન કોટને કરણ ચરણ
પણુ મારા; વરવા દીસે શણુગાર વીણુ ઓ પ્યારા; આવ
જીયા જેવા હાથ. દીસેજે નાથ, વીનારે ચુડી; તુજ વીણુ ના-

થ માહરી, દશા થઈ ભુંડો મુજ સહીપણીયો સરવ, ધરી
ને ગરવ, ડમકતી ઝૂંચાલે, નીજ પતીશુ વાતો કરે, હરશમાં
મહાલે; આવે નિત્ય પાન સાંપારી, પ્રાણને પ્યારી, જે સુ
ખકારી; ચર ચર છાતી બજે દીકે તે મારી.

કુલ.

નીજ વરના દોસ્તથી વાત કરે બલી બાને; સહુ સમ્યકરને
ઘેર જાય હરપથી ખાંતે; કાંઈ નવા જુનાની વાત હરપથી
ખાંતે, સુખમાં સરવે સમ્યકરે અહોનીશ ડાલે; સહુ ગુંથે
શીરના કેશ, જરૂર હમેશ, (પણ) મને તો મુડી; તુજવીણ
નાય માહરી દશા થઈ ભુંડી. સંતોષ ધગત હું મન, કદા-
થી તન, હોત મુજ પાસે; પણ તેતો નવ તેહથી, થાક ની
રાસે; પૂત્રનાં કરીજ લગન, થઈજ મગન, મોડ મા ઘાલે
લાવો મેં તે નવ લીધ અરે આ કાળે.

કુલ.

વિધવા મેણું છે શીર, વળી વાંઝણું, જણતું ક્યમ ઝેર
ન દીધ, માત શું જણી; પ્યારી પતી રહે ધર માંડી, ન
લલાવો લીધો, આ જુલમ પાપો તેં પતી જઈ શો કીધો;
નવ તેજ શરીરપર મેશ, કાળી થઈ મેશ; મટીને રૂડી; તુ
જ વીણ નાય માહરી દશા થઈ ભુંડી-એ સુખના સુરજ
મુજ, કહેની તુજ, અસ્ત ક્યાં પામ્યો; તુજ નીરાશ કરી

નારીને ક્યાં વીસરામ્યો. તુજ પ્રાણપ્યારી સુકાય, કાય ભે-
દાય, અરે તે કેરી; તુજ ગયે સાસુને નણુંદ થયાંછે વેરી.

કુંડ.

નવ ખુણો હુંથીજ પળાય, કાયા કરમાએ; જમવાને નાતની
માંહે વળી ન જવાએ, ભરજોખન મારૂ જાય અરેરે એજે,
નવ ભોગવનારો ભોગી, વાડ પડ્યો કેજે; જો રમુ જરતો
અરે પાપણી ખરે કહાવું કુડી; તુજ વીના નાથ મહારી દ-
શા થઈ ભુંડી. કલપાંત કચ્છાથી કાંઈ વળે નવ આંહી જીવ
તું જોને, નવ ગયું ફરીયા મળે રવે કે શાને; ભજ ભાવ
થકી ભગવાન અરે નાદાન જીવડા આજે; થશે પુનરલગ્ન
પ્રભુ કરે હશે દુખ પ્રાણે. **કુંડ.**

રોવાથી જરૂરી જશે, અરેરે આંખે; માટે જગદીસતું જરૂર
નામ તુ ભાખે; શીખ બુલાખીની ધર કાન કરી સન્માને
જેથી પુનરલગ્નની આશ, પુરે ભગવાને; નવ ગયો નાથ
કદી જડે બધે આપડે, જોયાથી કુંડી, તુજવીણ નાથ મ-
હારી દશા થઈ ભુંડી.

લાવણી ૪ થી.

સુણ સધયર મારી આજ, દુખની દાઝ; જઈ ક્યાં ખોલું; અ-
તરનો પડદો અરે ક્યાંહાં જઈ ખોલું; હું વરસ પ્રાંતની દ-

તીનોહોતી કંઈ મતી ગતી પણુ કાંઈ; પાપી પીતાએ જાકી
 ખાડતી માંહી; જોઈ કુશીન નાનો વર સાર જોઈ ધર મ-
 ને પરણાવી; દીધ લાંતો કન્યાદાન હાથ મેઝાવી; વર વરશ દી-
 નતો ધરેણેજ શણુગાયો, લાજે છપી જોતાં કામ એલવો
 સારો, હું વરસ ચક્રદની થઈ, સાસરે ગઈ, પહેરી ધરચો-
 નું, અંતરનો પડદો અરે ક્યાં જઈ જોલું; પાથરીયો હતો
 પલંગ, રમવાને રંગ પેડ પ્યારીને; કીધ સાફ ઉપર રૂડી
 ચાદર ઓછાડીને, પતી ગયા પછી હું બાઈ, મેડીની માંહી
 ગઈ સુવાને; નસકોરાં બોલતાં હતાં ત્યારે સુવાને; સુતોતો
 પાસાભર ઉઘની માંહે, ઢંઢોળ્યો મેં બહુ પેર, તેહને લાંહે;
 ને ઊંહું કરવા જાય, પેખવા ચલાય; આવે વળી જોલું, અં-
 તરનો પડદો અરે ક્યાં જઈ જોલું. ચાંપવા માઝા મેં પ-
 ગ, લુખસના ઢગ; સુગ બહુ આવે, મનમાં ત્યાં મસ મુ-
 ઝાકે; કરે શું હાવે, દીસતું નવાનું બાળ, બોલતાં લાળ;
 પડે મુખેથી, વળી ગમાર સમ ચાલથી, બળુ દુખેથી; ઢં-
 ઢોળ્યો મેં બહુ વાર, તેહને ત્યારે; મુખ વદી કરે ઉચ્ચાર
 ચુંડી કરી ધારે; જન તારી માની રાંડ ઉઠતી ગાંડ; શીદ ઢંઢોળ-
 નું, અંતરનો પડદો અરે ક્યાં જઈ જોલું. મોતની નીશા-
 ની આજ, ચડી મને જાંઝ, કહીશ મુજ માને; શું કરવા
 મોકલી હતી રાંડરે આને, મેં કહ્યું સુણો સ્વામી, શીશ ના-

મી; વદુષ્ટુ તમને, સંસારની રીત થકી, ખોલાવો અમને;
 કેમ કહણ થયાછો તમે, કહો સમ મારા; અબળા શું કરી
 એ અમે, પ્રાણના ખ્યારા; કયમ તરછોડોછો આમ, માહા-
 રા શામ; રીપુ તન છોડુ; અંતરનો પડદો અરે ક્યાં જઈ
 ખોલુ. મેં સમજાવ્યો બહુ રીત, ધરીને પ્રીત; સમજાવ્યો
 ભારે; કરવા દે મુજને શયન પછીથી દારે; તે પણ નવ
 સમજે કાંઈ, કરે મસતાર્થ; દુષ્પર મુખ દે, એ સઘઅર
 એવી રીતે દહાડી તે દુષ્પ દે; વળી ગાળ ભાંડીને આળ ઘણાંક
 ચઢાવે; ધરી કાળ શીરના વાળ, ખેંચી રીખાવે; પળવે એ-
 મ મુજને ઘણીક ન એનો ઠીક દુષ્પમાં ડોલુ, અંતરનો પ-
 ડદો અરે કહાં જઈ ખોલુ. મારો વર નાનેરા બાળ, જય
 નીશાળ, મર શરમાઈ; છોડમાં રમવા જય, કરે ઉધમાઈ,
 વળી લાજ કાઢતાં પર્મ, મુજને શરમ, મનમાં આવે; આ
 કરમ તણો કહો મરમ, કોણ બતલાવે; પાણી ભરવાને કા-
 જ જાઉં જ્યારે, સઘયર કેરા સાથમાં નહોં છે ત્યારે, સ-
 ઉ દાઝ મુજપર ધરે, મશકરી કરે, ચીત ચંચોળુ; અંતર
 હું મરીશ કમોતે જાણુ, સઘયર પ્રમાણુ, નહી રહેવાયે;
 નાનેરા વરનું દુષ્પ કેમ શહેવાએ; આ કહુ કોણને વાત,
 માહરી જાત બળી મધ બહેની; નાનેરા વરનો ઉપાય કે તું
 કેહેની; હું દગ્ગણું પાય કુસેર, હુસેર થવાને; પણ સુઠે તણી

શી પેર ભમું એ બેહાને; એ દુખે કરી સુકાવ, ઝેરરે ખાઉં
કુવો કે ખોળું; અંતરે હું નકલંકીછું નારી, લાગની મા-
રી; મન મુઠી વાળું, વળી સાત વીતે ભવ આમ, એમ સં-
ભાળું. ભવ એક તણો છુટકાર કરી વીચાર, કેમ ના કરીએ;
આ બળ્યાં ઝળ્યાં બાધાની માફક ફરીએ, નથી અરે ગોઠતું
બહેન એન નથી પડતું, આંસુથી ભરાએ નેન, રોજ દીલ
ગળતું, દુખ પડતું બુલાખી ઘણું, સુખ નવ લાણું, માણસ
મળ્યું રોહાણું. અંતરનો પડદો અરે ક્યાં જઈ ખોલું.

લાવણી ૫ મો.

(છેલ બટાઉ અને રાણી મોહનાની.)

છેલ બટાઉ ચાંદ ગગનમે, સુરતપાક મોતીઆલા, ખીરમાયા
મોહના રાણીને મોખતકા ફાંસા ડાલા. દીલીશેહેરકા તખત
બટાઉ, ધન દોલત સારી માયા. બીસબરસકી ઉમર મીયાને,
ઈસક બાજમે ખીરમાયા; ચાર તહરેકી ચાર બખત પોશાકબ-
ની કંચન કાયા, બાંધી ઢાલ સમશેર સીપાઈ મુસાફરીકા
બેસ લીયા; ગુજરાતમે અમદાવાદ શહેર દેખકર ખીરમાયા;
ધુપકા લેકર દીન ગરમીસે બેઠ જરા આરામ પાયા.

કુલ.

તાલેવનકે બાગ કુવેપર ઘડા ભરા મીઠા પાની, સો દોસોસા-
હેલીમે ચમક રહી જેઠં ચંદાકી ચાંદની, શીર સુનેકા ઘડા આઈ
જલ ભરનેકું મોહના રાની; નજર પડા મહાબુબ મુસાફર,

પછી શાન શાખત વાની, મંડીલપર શીર પેચ તુરા ધ્રુવ જ-
ડાવ મોતનકી માલા; બીરમાયા મોહના રાનીને મોહોઅતકા
ફાંસા ડાલા; છેલ અટાકિં મોહના રાની ભ્રમ દીવાની ડોત્ર દે-
ખ હિસ પંછીકા, કીયા રાગ કીયા અમીરે, બાદશાહબદાહે
ક્યાંકા, અજબ ખુદાને નુર બનાયા જોડા કીસી હકતાલેકા
આએ કાંલાંસે, કાંલા જનેકા મુકામ કીસમત વાલેકા, મોહ-
નાં નીસકં હોકર. બોલે સંગ હોડ સખ શહોલેકા, ધમક
ચમકકર આમ સામને, બાણ ચાડાયા નેનોકા, ચતુર સુગર
આદરસે પુછે, કલાંસે આએ પરદેશી દોન તુમારા અતન ઠીક
ના, કીસ અરતીકે રહેવાશી, કરો ખુલાસા કરકે દીલકી, બા-
ત કરો મીઠી ખાશી, કરો બંદગી કબુલ આજકી રેન તુમા
રી હોઉ દાશી. રંગ બંગલેમે આરામ કરના નરમ, બીછાના
ચોપાલા, બીરમાયા મોહના રાણીને મોહોઅતકા ફાંસા ડાલા,
છેલઅટાકિ. ધોકા કુછ ના રખના દીલમે, કવલ અચન લેવો
મેરા; સચ્ચેકે શીર ખુદા વાલી, જાહેકે દુનીયાના ઘેરા; ધરખા
વન પરદેશ મએહે, ગુજર ગયે વરસો બારા; સાસ બીચારી
પડી અકેલી માલ ખજના બોતેરા; સુરત દેખર દીલ લ-
લવાયા, હંજ મોહનાકા ખારા; લાખ રૂપેકી રમુજ સેજ-
પર ચલો ઉઠો દેખો ડેરા. **કુલ.**

અદેશા નહી રખના દીલમે ગુપત બાન જાહેર હોતી; બલે

ખુરેપર જાન દેડીંગી, કસમા ખાકર ખીરમાતી; કહે મુસા
 કર દીલકે દીલમે, જાતી ઘડી શીર નહી આતી; લીખત ન-
 હી ટલનેકા અખતુ, હો જા મોહનાકા સાથી; નીમાશામકે
 બખત ચલે રસ્તેસે હોડકર દુગાલા, છેલખટાડિ૦ ૩ દેખ ર-
 હી સખ આલમ મોહના, આલમકુ લેકર આઈ; મતલબકા
 મનસુખા શીખાકર, ફીર સાસકુ શમજાઈ; કુફી હે મઈ જા-
 બાન સગા મેરે ભાવજકા ભાઈ; મોહનાને દેવર કે હાથમે
 પાંચ અસરફીયાં દીલવાઈ; સાસ કહે ઝે સાચા નાતા, પા-
 ણી મીસરી મગવાઈ; માલી ઉપર કરો ખીજાના, આરામ
 કરને ફરમાઈ; અતર અખીલ લગાકર અંગે, ગરમ પાંનીસે
 નવડાયા; ચોપાલેપર નરમ ખીજાના, ખેઠ ખુશીસે ગુલવાયા;
 કેસર બદામ પરતાં, મીઠાં ખાતા કર કર ખીલવાયા; પાન ધ્રુ
 લોમે મગન હો રહ્યા, દીલ પંછીકા ખીલવાયા; ફીર અપ-
 ના સીનગાર સજકર ખની જેસી ગુલાલાં ખીરમાયા મો-
 હના રાણીને, મોહોખતકા કાંસા ડાઝા; છેલખટાડિ૦ ૪
 દેવર સાથ બોલાકર ઘરમે; દીયા માલીકુ દરવાજા;
 મોહોખતકી રશનાઈ લગાકર, જેઠ શોએ રાણી રાજા;
 ડાલી ગલેમે હાથ ઇશકકા, બહાર બચા તનકા સાજા;
 ચડી નીંદકી લેહેર ફજરમે, સવા પોહોર ખજતા બાજા;
 સાસ કહે છોટે બેટેક, કીયું ગફલતમે સોતા જા;

ઉઠ મેરી સંકનક મારકે, ઉપર દસ્તકુ દેતા બન;
 શોર સુના જદ ઉઠા ચોંક કર, દીલકે દીલમે પસ્તાતી;
 પીઝલે દરવાજેસે યાગમે, ભગા દીયા દીલબર સાથી;
 મુદીતે જાહેર ફજેતી, કરી લોકકુ સુનવાતી;
 મોહના કહે નાહક ક્યું બકવા, બદલામી શીર ક્યું દેતી;
 ડાલ કહે મેરે સીર કસમ, ખાકગી નીભાવે હકતાલા;
 ખીરમાયા મોહના રાણીને, મોખતક ફાંસા ડાલા. છેલ્લે પ
 સામ કહે શોગાન એસે, ગેત દીએ તુને એસે;
 અબ દો નાગ લડાજી તેરે તમ જંગલકે જેહુરી કાલે;
 કુરી દીલ ચાહેસો કરના, પીલાવ જેહેરકે પીયાલે;
 સચા જુઠા માલમ હોયગા, સરમ બન તું મગવાલે;
 બાદાનેસે યાગમે ગઈ જ્યાં, એસે મુસાફર મતવાલે;
 દીલકી મતબલ સખી સુનાકર, દીમતકી આતાં એસે;

કુલ.

લેવો ફકીરી એસ બટાઉ, હોમના બાલમ જોગી;
 દરદવાનકુ દવા લગાવો, તોહી તો મરજતી રહુંગી.
 દીલકા મતલબ સખી સુનાકર ફીર વાંસે જલદી બાગી;
 ધાઈ ઉઠાકર સાપ સામને, ફતીયા સખ દેખાય લાગી;
 બડા શેહેરમાં પૂકાર હુવા, આલમકા મેત્રા એલા;
 ખીરમાયા મોહના રાણીને, મોખતકા ફાંસા ડાલા;

ખોલે કાલે નાગ નીકાલે, મોહનાસે સોગન લેને;
 આય ફફીરી બેશ બદલકર, બટક કોઈ ના પીછાને;
 અખીર લગાયા સખ લોકોંકુ, મોહના સમેત પીછાને;
 મોહના સામેતીસે ખોલે, કયાસ કરો શ્યાલે શ્યાણે;
 ફફીર એ ઘર આવન તનકુ, હાથ લગાયા દેનોને.
 ઓર કીસીકા હાથ લગા નહી, દીલકી ખાતાં સખ જણે;

છંદ,

ચોરી કર કર એખ છુપાઇ, સખકુ સામરથ બતાઇ;
 ડાલે ઉઠાકર નાગ ગલેમે, સાસ પાસ લેકર આઇ;
 સહુ લોકકે જાહર મોહના, સચી સાબાસી પાઇ;
 ઉશ દીન સતનકુ મોહના, બટાકકુ લેકર આઈ;
 હુવા ફજરકા બખત બખતપર, મેમાનીસે પોંચવાઇ;
 ચઢી નીંદકી લેહેર બાગમે, સોયા હોડકર દોશાલા;
 ખીરમાયા મોહના રાણીને મોખતકા ફાંસા ડાલા; છેલ્લ ૦૭
 કરને વાલા ખુદા જ દેખો, આવન મોહીનાકા આયા;
 અપને કપડે બીછાના કહેતા, રસ્તેમે આકર કોન સોયા;
 ઘરમે અમા સાહેબને, બ્યાન સારા સુનવાયા;
 ધમક ચમક કર મારા પટેકા, હાથ મુસાફર ઠોર કીયા,
 ખુતી નેન તલવાર લહુકી, ખસમ દેખ ઘોઠા ખાયા;
 મોહના રાણી નીકળી મેરે, બદન પંચ ઘાયલ કીયા;

કુલ.

ગઈ કેવરા બનમે મુડદા, પડાજી બેઠા નજરોસે;
 દુષ્સુશ્કીના પુટા નાહક, કયા રોના કયા લોકોસે;
 મીલી જનસે જાણુ ક્વલ, અવલ નીલાયા મોહનાસે;
 બાવા આદમ અમા હવા, જાતેયે ઈશ રસ્તેસે;
 કીજી રોતી જો અવરત બેઠકર, પુછે શીવશંકર ભોળા;
 બીરમાયા મોહના રાણીને. મોહોખતકા ફાંસા ડાઘા. છેલ. ૯
 સુના પરાણા ઉસકા નીકાલા, ડીર અહનલગાઈ ઉશ દોનોકુ;
 ખાક તણે તીન પુતલે બનાએ, હરી દેવે અમરત ઉનકુ;
 દો અવરત એક મરદ બનાયા, બટાઉ મોહના રાણીકુ;
 મોહનાસે ફાહોગ બનાઈ, શો દીલવાઈ ખાવનકુ;
 દોનોસે દોનોડી શેહારી હુઈ, ગએ બટાઉ દીલીકુ;
 નવા જનમ આદમને દીયા, બડા અચંખા દુનીઆકુ;

કુલ.

જીગર જીગર એ નોખત બાજે, ઇશકબાજીકા શેહેદાના;
 એશી કરતા પ્રીત રીત મોહનાકે ઇશકસે મરજના;
 બદનામીકી બાત આઈતો, આખર નેકી કરજના;
 ગોર્વાંદરાવ પીર મુરસદ હોય એ, શાયરમેં મોતીદાના;
 તખત કીધા શીવ નેહેર સેહેર, જુનહર ગુનીકા ઠેકાના;
 મલહારી બેર કહે અંગનર, નધન બાજતા ચોતાલા;

બારમાયા મોહના રાણીને, મોહોઅતકા ફાંસાડાયા; છે ૦ ૧૦

લાવણી ૬ ઠી.

મોહન મોરારી તુને હોડી કામલ કારી, તુને કેતની મેરી ખવારી, લાઈ જમનાસે જલ ૧ અગલ ગોરી ધેના ઘડ ગો કુલકા રેહેના; બધ્યાં પકડુ તેરી મલમલ. ૨ કમર પતલી લંબે બાલ, ચલે ગજ હસ્તીકી ચાલ, તુને જોબન રખે પાલ, કેસી બની સીકલ. ૩ કેસા કને જાઉં, બાવા નંદકુ બોલાઉં; તુજે પકડ મંગાઉં, બુલ જાય અકલ. ૪ તુંતો હોડે ચુદર કાલી, તુંતો સદ મતવાલી, કયું દેતી હમકુ ગાલી કયું હોતીહે હાલ. ૫ તુજે ના છેડુ. તેરા રંગરસ લુડુ; તેરી અંગીઆ તોડુ તો ગઈ નયની નીકલ. ૬ મોહન મોરારી, તુને હોડી કામલ કારી; તુને કેતની મેરી ખવારી, લાઈ જમનાસે જલ. અગલ ગોરી ધેના, ઘડ ગોકુલકા રેહેના બધ્યાં પકડુ તેરી મલમલ. મુસે કીનો બલજોરી, મેરી ચુડીયાં સારી ફેરી; મુસેકીને બલજોરી, હુમ કમરસે હલ. ૭ દાદુરાવ ચુંકર બોલે, ચલી સંગકી સાહેલી; મેતો રહીરે એકલી, મુજે જાનેદે ચલ અ. ૮ સાસ દેવે ગારી મેરી ન જુદ કરે ખવારી, ઘર સમયા નેન મારી દેવરા અંચલ. અ ૧૯ સુન બે ગીરવરધારી, મેતો હારી તુસે સારી, તુંને કેતની મેરી ખવારી, લાઈ જમનાસે જલ; અગલ ગોરી ધેના ઘ

૬ ગોકુલકા રેહના, અધ્યાં પકડુ તેરી ચલમલ. ૨૩

લાવણો ૭ મી.—(લંગડી ચાલ.)

તુમકુ સોવે શીનગાર બદનપર, હમકુ ભરમ ગોલા ચઢએ,
એસી રંજમેં બરોબર હોનુકા જોડા ચઢએ,

તુમકુ ચઢએ ફુલ ગુલાબી, હમકુ તો ચંપા ચઢએ;
જનનીકે આસતે તેજ અતર રખના ચઢએ;

પાન સોપારી લલીંગ એલચી, મુખ પાનુકા બીડા ચઢએ;
એસી રંજમેં બરોબર હોનુકા જોડા ચઢએ.

બાર બરસ મેરા પીયાકી ઉમર, તેરા બરસ માશુક ચઢએ
જોડી મીલાદે, મીલાદે પરભુકી કીરપા ચઢએ.

તુમકુ ચઢએ લીપટકે સોના, મુજે મગ્ન લુંટા ચઢએ;
જનનીકે આસતે બગીચુંમે, જાના ચઢએ.

બીન દેખે નહીં એન રેનક, જીગર કેસા કરના ચઢએ;
એસી રંજમેં બરોબર હોનુકા જોડા ચઢએ.

ઓર તુમકુ ચઢએ માલ ખજાના, બેઠકકા બંગલા ચઢએ;
ચલ ઉસપર પ્યારી સેજપર, સેજ અતર રખના ચઢએ;

તુમકુ સોવે ખસખસકા બંગલા ખાખીકુ ખીસ્તર ચઢએ;
અમકુ પ્યારી આશરા તેરાબી રખના ચઢએ;

તેરે દાલમેં જીગર લગીસો, શીકર મુજે રખના ચઢએ;
એસી રંજમેં બરોબર હોનુકા જોડા ચઢએ.

તુકનગીર ઉસ્તાદ હમારે, હરસે હેત રખના ચઢ્યો
 ગુરૂ મહારાજગીર કહે કલગી વાઝા તુમકુ જવાબ દેના ચઢ્યો
 કેસવગીરકા ખ્યાલ સભામાં, બાદીસે બઢના ચઢ્યો;
 એસી રંજમે યરોઅર દેનુકા જોડા ચઢ્યો.

લાવણી ૮ મી.

નેનનસે તલવાર ઝરી, તેરે પલકનસે ચમક જડી;
 તન છાતી કેરી ઢાલ બાંધ ગોરી આશકતે લઢનેકુ ચલી;
 સાત પાંચ હથીઆર બાંધ ગોરી, લઢનેકા સામાન કીયા.
 બીનદાર બીન ગોળી જનમગીરી, આશકકુ ધાયલ કીયા. ને० ૧
 દશેઆંગળીએ મેદી લગાઈ, ગોરી પીછલી રાત જખ રહીઆધી
 ચંદ્ર બઢનકા હુસન દેખકર, ખરરર બીજલી તુટપડી ને० ૨
 દોનું યુરજખર યુશરંગ બંગલા, પ્રીતમને રસ લુટ લીયા;
 ગોરે ગાલપર તીલહે કાળા, આશકકુ હેરાન કીયા. ને० ૩
 પર ધર લીખુ પકેસો ખ્યારે, ઇશમે તેરા કયા બાંટા;
 રસનાળા રસ ચાખ ગયા, મુરખ મુરખ ગલીયું શીરતા. ને० ૪

લાવણી ૯ મી.—(મેદીની)

મેરી કાન સોકન મેરે પીયાકે નેનુમે લડ ગઈ.
 મે મર ગઈ ગોરે હાથુપર મેંદી ચર ગઈ,
 મેંતો ઇશકકી મારી ગઈ, પ્રીતમ ધર ચલકર ઓ ખરકે
 સોલસો અખરંગ કરકર પ્રીતમ ખ્યારેકુ દેખુંગી;

નેના બરડે હજી લે ચલા, ઓ દસ્ત પકડકર સારી રેનાં,
 ઉને મુજે ભોગી મેરો મન બરકર અજી સો રહી;
 ગલેસે લપટકર, ઇશક મીશક કે કારણે, સખી સોહીત એ દામ
 ગોરે હાથુપર મેંદી ચર ગઈ. સખી ખુરા હુવાહે દામ:
 અજી મુજે જનમકી તોહમત ચઢ ગઈ, મેં મર ગઈ;
 ગોરે હાથુપર મેંદી ચર ગઈ. ૧ કયા ખુખ મેંદી;
 રચી ક્યાંલાં છુપાના, રંગ કરમાના. ઘર સાસ નણુંદ;
 મા એહેન પુછે તો જવાબ કયા દેના, દોને નામે તે કયા;
 કયા કરે જલાના, કયા મુખ લે પ્રીતમ ઘરજના;
 કુચ ખાના, જીતસે એહેતર હે મરના, જાની જીગરકે વાસતે
 મેં જતીથી નીમાશામ, પ્રીતમ ખ્યારા પુછતા.
 તો સખી કીનકા લેતી નામ, મુજે ઇશકકી ધુની ચર ગઈ
 મેં મરગઈ, ગોરે હાથુપર મેંદી ચર ગઈ ૨ કોઈ. ચતર સુગર
 રંગરેજખોલાવો સાહેલી દેઉ ખાલી, હાથોકી ઉતારે લાલી મને
 રંગમાં ધરત મસ્ત ઘોઈ શીટગઈ કાલી; દેઉ ગાલી એક એસી
 બઝજંજલી, એતો ખુરા હુવાએ કામ, રહી એદામ, કીન ધર
 ઘાલી; ઓ વાલી મેરે પર મુશીખત ડાલા માલી ચલા ખાગમે સ
 ખી મેંદી કરે પુકાર, ખીલી કલી ચુન લેવો. તુમકરો હમારાખ
 હાર મેંદી ચુનતે ચુનતેમે ચઢ ગઈ મેં મરગઈ, ગોરે હાથોપર
 મેંદી ચર ગઈ. ૩ ગુર સાહેલી એજાં કહે સુંદર લેચુનકર આ

ગુણુકર; તેરા ડાગ મીટગા યુંકર, રખ ઈમાનકી સાખુની, ઓ
મન ધરકર, સાહેબ બંદગી કર કર, કછ દુનીયાંસે બીદરકર, પ
ર ઈઆપણી મુરાદ ઓ જીગર મીટગઈ ફીકર સાહેલીક દુવા કરા
(ગુલ) અલા બખસજી યુંકહે પ્યારી મનકર માન ગુમાન બી
રખલ ગાશી યું કહે, જીવાનીદો દીનકી મેજબાન મેતો મહોબત
મે મરતી હાગઈ, મેં મરગઈ. જોરે હાથુપર મેંદી ચરગઈ ૪

લાવણી ૧૦ મી.

(લેલા મજલુની)

દીલ પાક મોબત યારો તુમ રખના, ઈશ લખલા ખાતર મ
જલુરે દીવાના, ઓ બાળ પણેમે લઈલા મજલુકુ, ઓ મા બા
પુતે ખેડાય પદનેકુ. ઓ કાજી મૂદજા પદાવતે ડિનકુ. ઓ લ-
ઈલા મજલુ દેખત આપશકુ. તુમ લેના ફકીરી હાલ મ્યા
કરના, ઈસ લઈલા ખાતર મજલુરે દીવાના. ૧

ઓ બાળપણેમે લઈલા મજલુકી, ઓ ગાંડા પડ ગઈ અગસેરે
જનમકી, ઓ ખેટી ખેગમ લાલા વજીરકી, ઓ દેખતે સુ-
ધયુધ ઉડ ગઈ મજલુકી, તુમ લેના હાથમેં તુંબા માગ
ખાના. ઈશ લખલા ખાતર મજલુરે દીવાના.

ઓ હાય હાય કરતી લઈલારે પુકારે, મેરે મજલુ દીવાને હો
ખેડે ચારે; કિતે જા જંગલમેં બશા દીએ ડેરે; ઓ સખ
નીકાસે હો ખેડે ન્યારે; મેં લીખ લીખ ખેજી પરવાના;

ધશ લઈલા ખાતર મજલુરે દીવાના. ૩
 ગુર તુકનગીર મેરા ઉસ્તાદ યુ ખોલા, પાક ઈશકશે ઉતર ગ
 યા ચેલા; પરશદામશીંગ ગાતા રંગીલા, કંઈ કલગીવાલે
 કુ લગાવતા ટોલા. એ આલાસીંગજી ગાવે મસ્તાના, ઈશ
 લઈલા ખાતર મજલુરે દિવાના. ૪

લાવણી ૧૨ મી. (કળજુગ વિશે)
 ધનિમત કલજી જુલાજી ખોટા કલજુગકા પેરા;
 દોલતકે ખાતર બહેનને સગા ભાઈ મારા.
 બાર બરશકી મુલકગોરીસે. રૂપીઆ કમા લાયા;
 એશી કોશકે ચલાજી ભાઈ, એનકે ઘર આયા;
 પાંચ મહોર અજબ બહેનકુ ઉડવાયા.
 છતીસ તરેહકી રસોઈ બનાકર ભાઈકુ જમાયા;
 એતો બીચારા થકા હતા સોં નીંદમે ઘેરા;
 દોલત કે ખાતર બહેનને સગા ભાઈ મારા.
 લગી અજલગી નીંદ દોરી ટુટી અમરકુ,
 બહેન ભાઈકી દુશમન હોકર કહેતી ખાવનકુ,
 અબ કયા સોયા બર નીંદ ઉડ મારા તેરે સાલેકુ;
 ધન ખમના સખી રેવે અપને ઘરકુ,
 એતો બીચારા ગરીબ હતા સો દાલમે થરથરા. દો.

આઘી રાતકે અખત રડી કરતી મયદારે.
 હાથ પકડ તલવાર ફીરાતી ભાઈકે શીરપરે;
 શીર ગાડા ઉતને બેલકેજી છાને અંદરે;
 ખાડા ખોદકર સખી ઘરકુ બીગાટ જીલમ આ જોરે.
 દેખો રંડીકા ખુન બે યારો ઉને દીલમે નહી વીચારા. દો० ૩
 એક દીન ઓર દુસરા દીન આરમે સમાયા,
 આ મુડદા તો આપકી ઓરતકા સપનોમે આયા,
 સપનમે જનકર કયા પડછા બતલાયા,
 કહે મુળે મારા મેરી બહેનને મેને મોત હજી નહી પાયા;
 ધન ઓર માત્ર ખમ્મના સખી ઉતકા ઘરમે ભરા. દો० ૪
 હુધ મહારાજકું ખબર રંડીકું તરત ખુલવાઈ;
 કમર કમર ખાડા ખોદકર પાપનશે ગરવાઈ,
 દીયો બીલોકું હુકમ મુકન તીરોશે ચઢવાઈ,
 ખુરા હાલ સુન કીયાજી રંડીકું જમીનમે ગરવાઈ;
 સચી ઘરણુ કે ખ્યાલ ગાવે તુકન ગોસાઈ ખ્યારા. દો० ૫

લાવણી ૧૨ મી.

પાનીમે પુતલી લડે ભેદ ન પાવે, કોઇ સચા ગુરકા ચેત્તા ખોલ
 છંદ ગાવે; મચ્છરને હાથી મારા ચતુરા ભાઈ, કીડીકું દેખ હા
 થીકી જન ગભરાઈ, કીડીને કીયા ઉપાય અકલ દોડાવી,
 ઇસ હાથીકું લે ગધ ગીરા નાજકે માંહે, એ ઉલટા

છંદકા જીવાળ તુને નહી આવે. કોઇ. ૧ મખાને મોરચા
મારા ફોજકુ ઘેરી, મકડાને લશકર કાટ છાવણી ડાલી, સા
લુને કીયા શણુગાર સોંગ અસ્વારી; બગસેને કીયાતા જલમે
મધીસે યારી. મીઠકને મારી લાત ઉંટ મરજવે, કોઇ. ૨.
કઉવેપે ખાન નીશાની લાગી, ટીટોડી હુમક સુનોયશેત ઉઠ
જાગી, સીકરેપે કીયા એ દીવ ચડીસે આગી, કુતેકી ગાવડી
ખીલી પકડકર ભાગી, બગસેપે ખેડી ભેંશ ખીશત પર ધા
વે કોઇ. ૨ બનપતર છીવા બેલ બાડખા જાવે, એ મુખ
કા મુડદા નહી નહાને જાવે. ઘોડેપે ગધા કશે કદમ શીખલા
વે, બકરીને મારા નાર ભેટ લે જાવે, ગુર તુકનગીર કે ખ્યા
લ ઘટા રંગ છાવે. કોઇ. ૪ કલગી વાલેકુ ફડમે જવાળ
નહી આવે, કંથ કહેખ્યાલ ગોપાળ માનસંગ ગાવે. કોઇ. ૫

લાવણી ૧૩ મી.

તેરી અમારી લગી દોસ્તી, આંખ લગી સખીયનકે ખીચ,
તુને જો હમકુ બચત દીયથા, દોનું મીલંગે સામકે ખીચ,
ધીરી ચાલ ગુજરાત ઝુલતી, બઝખાતી કમરકે ખીચ, બતી
સ પાનકો ખીટો ચાવતી, સુરત દેખ દરપનકુ ખીચ, ટીકી
ખુદી માથે શાભતી મોતી ચમકે તેરે નયનકે ખીચ બાંકી
અદાસે માર મુસાફર લગી ચોટ ધુંધટકે ખીચ, હુસન દેખ
ગુલપરી ચમક રહી, ખીજલી ચમકેબાદમકે ખીચ, તુનેજો

હમકું બચન દીયાયા દો. ૧ ચાર પાંચ મોલકર સાહેલીયાં,
ચલી ગઈ બાગુકે બીચ, બાઈ બુઈ ચંબેલી મોગરા, તોડ
લીયા હાથુકે બીચ, લીંબુ ઓર નારંગી તોડકે, દોનુ ધરે
ગોદીકે બીચ. સગ ફુલનકો હાર બનાકે, ડાલ દીયા ગલેકે
બીચ, શામ પડી જદ બાહેર આયે. માત્રી ખડા દરવાજે
બીચ, તુને જો હમકું બચન દીયાયા દોનુ. ૨

ચલો ચારકું સમજાતી મીયા, ચલો રંગ મહેલુંકે બીચ, ખા
શે પકે પાન મગાઉ, શીરખ લાઉ થાલીકે બીચ, દોનુંજી
મિલકે બેઠે પલંગપર મગ્ન ઉઠે સેનુકે બીચ; ગજરા લઈ
જખ બહાર આયે ખુશી હોઈ તન મનકે બીચ. તુને જો
હમકું બચન દીયાયા દોનુ. ૩

તુકનગીર ઉસ્તાદ અમેરા, જીતકા નામ મુલકુંકે બીચ, શં
ભુ બવાની ગાવે લાવણી તદ્યાર કરી પલકુંકે બીચ, ઉસ્તા
દુક એહી રાહહે, તૂરા જલકે તેરે શીરકે બીચ, તુને જો હ
મકું બચન દીયાયા દોનુ. ૪

લાવણી ૧૪ મી.

મેં ફુલનકી કાચી કલીયાં સમજરે સજના. મેરી જાન સમ-
જરે સજના, અબીતોડકે ક્યા કરોગે આગે દીન લેના. ટેક
રંગ મેહેલમે મુજે બેહાકર સાજન ફુસલાતા, મેરી જાન સા-
જન ફુસલાતા, ડાલ ગલેમે હાર ફુલુકા, સાજન લે સોતા.

છાતીરે ચવડી કમર પતલી, ઘોઠારે મુજો લગતા, રોરો ક
લા કરતી સાજન જરા નહીં સુનતા છોટી ઉમરમેં ગજ્ય
કીયા તુમ સુનો સખીરી બેના. અખી તોડકર. મેં પુલ ૧
જાકર અપને માઆપુકુ યું કર સમજતી. મેરીં જલજાએ
મેરી આત્ર જુવાની, ઉમર હે છોટી; સાસુ નણુંદ મેરી યુંકર
કરતી દુશમન હો લગતી. મેરીં પકડ હાથ ખાવનકા ઉનકે
સાથ સુલા દેતી. આશક હો સાજના હમારે નાદાર નહીં હો
ના અખી તોડકર કયા કરોગે. મેં પુલ ૨ એક દીન સખી
એસા હુવા મેં સાજન ધર જતી. મેરીં રૂઠે હરી સાજ
ના હમારે ઉનકુ મનવાતી કયા ખુશ ખાસી શેજ ખીછાકર
જરીએ શેજ શાતી. મેરીં કાચી કલીયાં શેજ ખીછાકર ઉ
નપે લુટાવતી, આશક હો સાજન હમારે માસુક હો રેહેના
અખી તોડકર કયા કરોગે. મેં પુલ ૩ એ ઘોઠા થા સો
નીકલ ગયા, તુમ સુનો સખીરી બેના, ઈસકકી મારી લેલે
મજલું સાજનસે સોના કમલુદાસ તો યું કર કેહેતા, બોહો
ત ઈશક કરના જ્યું બાદલમેં ખીજલી ચમકે એસી સુરત
ધરના; મજન હો અપને દીલુમેં રાજસે રેહેના, અખી
તોડકર કયા રોગે. મેં પુલ ૪ કાચી કલીયાં ૪

લાવણી ૧૫ મી.

બની એક નાળુક નાર. અંધરસે ચલે અતલી.

ચલે હંસકી ચાલ, કમર હે તેરી પતલી;
 તુને દીયા સીસપર ટીકા, ગાલ બીચ ટપકી કાલી,
 નેનુમે કાગલ કીયા હે, હોઠપર ખીલ રહી લાલી;
 તોરી દોનું અખીયાં અજબ બની અગ્નીસે ઘેરી;
 દંતોકે દરમ્યાન ચમક રહી મીસી કાલી;
 તેરે ગલેમે નવસરે હાર, હાથ બીચ ચુડીયાં ડાલી,
 ડંઠપર બાળુબંધ. નાક બીચ જમકે વાલી;
 બાપુ બેહેચર કેહેત, અકડ મત કીર અલબેલી;
 હમશે હસકર બોલ બોલ તેરે તનકી જળી,
 સુનારણુ દેખુ તેરે છલે. બોલ તેરે છલેકે મુલે,
 અખાડુમે જીવાન અલબેલે, બોલી તરે તરેહકી બોલે,
 વલબરામ કેહેવે કનરાસાને, રંડી કરતીહે ઈશારાજી.

લાવણી ૧૬ મી.

પાક સુરત મેતાબ બની ગોરી સુરત પાક મેહેતાબ બની
 જોશી ચંદ્રકી જોત ચમક રહી, હીરેકે એંદર હીરાંકની.
 નાઈ ઘોઈ કર બાલ સુકાતી રંગ મેહેલુમેં આન ખડી; આ
 ઇનાં લેકર મુખડા દેખતી, સગ મોતીયનશે માંગ બરી;
 તનપર ઓઠી નવરંગ સાડી ચોળી બદનપર જરતારી; સ
 જુગાર સારા સગ્ન બલા પાઉ મીયાને પાયલ બાળ. બલા
 ચંદનહાર સુન કલી ગળેબીચ મોહનમાળા જુગનયની, પા૦

૧ શીરપર સીસ ફૂલ ટીકા ખીરાજે, ગુલા ગુલાતી મેહેલ
 નમે, હાથ પાંકિક મેદી લગાની સુરમા ડાલા નેનનમે. ખીરે
 મસાલેદાર ચાવતી, લવીંગ એલાયચી પાનનમે; જેસી સ્વર
 ગથી ઉતરી પરી નાગુક બહીયાં ગોરી ગોરી, બસા જેથી.
 આશક દીલપર હુવેગા માસુકકે દીલપર ખુરબાની. પાંર
 નેન અને હથીઆર હાથમે, તીર કમાના ખેંચ રહી, અરી
 ખીરહકી ચોટ કશી પંછીકા કલેખ કાટ ગઈ, જલમ હે તો
 રી અદા બસા જ દીલ મત રખ કીશીશે ગુદા, બલા દી
 લં ધન માલ સખ ફના હોવેગા, હોંદીનકી હે જીંદગાની પા.૩
 છેલ છખીલા અજબ રંગીલા, લડકા ધા શેદાગરકા, તીન
 પોર હો ગએ શીદા મેહેલનમે પલંગ ખીછાયા ફૂલનકા.
 હીલમીલ હો ગએ લપટકર એસાત્રીયા મન મોહાલનકા ગુ
 ગ જીવો ગોરીને સજ્જ મોહોતકી લાગી લગન. હનુમંત
 રાવ એક જંદ બનાવે દીન ગાવે બાંકી ધરન.

લાવણી ૧૭ મી.

નગર તુમારા રખો મુસાફર, ચલો બતન અપને;
 બોલા વાલા માફ કરો કછુ આન મીલે સ્વપને.
 હમ પંછી પરદેશ મૂલક મુલકકે શેલાની;
 બસી તુમારે ગામ નગર જબલગ થા દાના પાની;
 કછુ યાદ મત રખીઓ દિલમે, જહાં તક જીંદગાની;

ભલે હોત કે છુરે હો માયા રખીઓ મહેત્યાની;
 આજ કાલ ચલ ઉડતા કાસદ, મન લગા જીવન તપને;
 બોલા ચાલા માફ કરો કષ્ટુ આન મીસે સ્વપને;
 નગર તુમારા રખો મુસાફર ચલો જતન અપને. જો
 ઈશ દુનીયા દરમ્યાન બતનદાર, નહી કોઈ રહેવાસી;
 આજ ચલે કોઈ કાલ મુસાફર સખ હે પરદેશી;
 ખીલા ફૂલ જોળનકા જાદા, અખ નહી ખીલનેકા;
 અખ મીલના તઈયાર પીછે, હમ નહી મીલનેકા;
 સાથી હમારા ચલા ફજર, ઉઃ હમખી ચલનેકે;
 બતન હમારા દુર પીછે, હમ નહી મીલનેકે.
 કહાં ગોકુલ કહાં મયુરાં નગરી, કહાં બીંદરાબન કાસી;
 બડે બડે શાહુદાર સારી આલમ પરદેશી,
 વાં કરના કષ્ટુ ધ્યાન હરમ સંગ ચલે પંથ અપને. જો
 પરદેશીકી પ્રીત સખી હુઈએ કષ્ટુ કામકી
 મેલો કરી પસ્તાઈમેંથી શોખત રામકી
 કષ્ટુ યાદ મન રખીઓ દીલમેં દૂવા સલામસી,
 કેહે વલબ કરજોડ નીત મતે રખીઓ ઉદાસી
 અત્યુલોકમેં આગે પ્રાણી સખી લગે અપને,
 બોલા ચાલા માફ કરો કષ્ટુ આન મીસે સ્વપને
 નગર તુમારા રખો મુસાફર ચલો જતન અપને.

લાવણી ૧૮ મા.

ગુલ ચુમનમેં ખીધું છુપા બડા જેરીહે, કયું કરકે આગમે જાઉં
મેરા જેરીહે; મીઝલસમેં પુકારા કીયા કામતા બોલી, મેં લે
ઉં જોગનકા બેસ હાથમેં ઝોલી. કાંતુમે કુંડળ નાક ગલે
ખીચ સેલી, મેરી સંગડી સાહેલીયાં ચાલો સંગ અલખેલી.
હાથમેં મેરે રક્તસાર અખ જેરીહે, કયું કરકે આગમે જાઉં
મેરા જેરીહે.

૧

મેં ગઈ આગમે ખીલ રહી હરીયાલી, દરખતપે ભમરા ફીર
તા ડાલી ડાલી; ભમરેને પુકારા કીયા કે નહી હે માલી, મા
લીકી માલન બડી હે જાડુ વાલી, ચલ નીકલ યાંહાંશે ખા
હાર જંગલ લહેરી હે, કયું કરકે આગમે જાઉં મેરા જેરીહે.
મેં પુલ તોડને દરખત ઉપર ચડ ગઈ, ખીધુંને મારા ડંખ
કે નીચે ગીર ગઈ. મેરી સંગડી સાહેલીયાં દોડોને મેતો
મર ગઈ, માત્રીકી માલન મુજે ખી જાડુ કર ગઈ. ચલ ની
કલ યાંહાંસે ખાહાર જંગલ લેહેરી હે, કયું કરકે આગમે જાઉં
મેરા જેહેરીહે. ૩ શબ્દુકે બરે બંડાર, નહીં કીનારા; ચંગ
ઉપર તોરાં ઝલક રહા કીનારા. હે તુકન ગીરને જડસે ખીધું
ઉતારા, યું સુનકે તુગરા હો ગયા પારંપારા. એ ચુનીલાલ
અમનકી ગત ન્યારી હે, કયું કરકે આગમે જાઉં મેરા જેરીહે

લાવણી ૧૯ મી.

(વડોદરાના ગાયકવાડ સરકારની)

રાગ્ન ગણુપતરાવ માહારાજ મેરે મતવાલા, તુમ સદા સલા-
મત રહો બડોદે વાલા. આગેડંકા પીછે નોખન મત વાલા.
ખીચમે સ્વારી ખડેરાવ મતવાલા. કમરસે દાલ તરવાર,
સાલ દોશાલા, હાથુંમે ખાંડા ઓર ચમકતે બાલા. ઘોડેપર
સ્વાર હુવાજ તોરેવાલા, સખ રધયિત કહેતી ઓઈ બડોદેવા
લા. કાલાસલુના જેસા મોરલીવાલા. તુમ ૦ ૧ ઘોડેકે પાંઉ
મે નાલ સોનેરી ચારે, ચાંદીકી મેખાં ઓર ચમકતે ારે.
અકેકે પાંઉમે છછોકી હારોહારે, છછોકી હોધ ચોવીસ ગીનતા
નરે. કાલા સલુના જેસા ડાકોરવાલા. તુમ ૦૨ મુંબઈકી
રાણી મીલી તુન્હેકુ શાની, સતીયા રાગકુ મીલી સતવંતી
રાણી; હાથુંસે ખીલાવે પાન મેરીદીલગ્નની, રાગ્ન તુમ પ-
રસનહો મેરી ખુરખાની; કાલા સલુનાજેસા અંસીવાલા તુ ૦૪
તુકનગીર હસ્તાદ મેરે મતવાલા. હંદખીન પરમપર ગાવે તોરા
વાલા; રાગ્ન તુમ પરસન હો મંડીત દોશાલા, એતનેમે મ
હમદખાંભાગા બડોદે વાલા. ચુનીકાલકી લટક બજે ચોતાલા;
સખ કલગીવાલેકા ભરી સભામે મોં કાલા, તુમ સદા સલા
મત રહો બડોદેવાલા, ૫

લાવણી ૨૦ મી.

ખાર ખરસકી છતર કામના. ભમર કામના ચઢ રહી ક્યા;
 હમ આશક તેરે ચાર મુસાફર, ખડી સામના કહેતી ક્યા;
 ગોરે બદન મુખ મુલ પ્યારી તેરે, તુર હુસનપર બરસે ક્યા;
 અદા નવેસર બન રહી ખાસી, બહારજીવાની જાતી ક્યા,
 ચંચળ અજપે ચલી ચલબેલી, ચાલ ચલત ખુશ હોતીક્યા;
 જલ ભરનેકુ ગઈ એકલી, નાહક ગોથાં ખાતી ક્યા. બાં
 કોન તુમેરા નગરખી રહેના, કીદરસે આના હુવા ક્યા;
 આ જીંદગી હો દીનકી પંખી. શીર પાસા હો જાતા ક્યા;
 અમ ચલબેલે સદા રંગીલે, આન ખડે તું કહેતી ક્યા;
 તુજે મેં પુછું ફેકટ ખાતર, હીમક નખરે કરતી ક્યા;
 એતના સુનકર સુંદર બોલી, અરે દિવાના સમજ્યા ક્યા;
 સુરત તેરી મુખમુક્ષમે પાંછી, પુલ કમલકા ખીલા ક્યા. ૫
 કાચી કલીયાં આઈ પકનેકુ, તું ભમરા યું હઠતા ક્યા;
 બેલાસખસે બીડજા પાંછી, રંડી દુશમન જલતા ક્યા;
 તનમનસે ક્યા ખાતાં કરતી, નેતુસે ચમક ઝર રહી ક્યા;
 પક્ષા પકડકે ગઈ મેહેલમેં, શીર મીજખાતી કરતી ક્યા. ૭
 પાંચુ ભોજન અમરીત જમાકર, દીલભરકુ દીલ દેતી ક્યા;
 ભમર પલંગપર મજા ઉડાતી, માશુક ખાતાં કરતી ક્યા. ૮
 તેરે અમારે લગન લગી પ્યારે, હમકુ છોડકે જાતે ક્યા;

તુમહો રાગ્ન તુમારી રાણી. લગા દીલ સો તોડો ક્યા. ૯
હમશા ધનજી હંદ ખોલતે, નવીન નવીન ધુન સુનતા ક્યા;
ચુનીલાલ ફફડકે કડાકે, રંડી દુશમન જલતા ક્યા. ૧૦

લાવણી ૨૧ મી. અધર ખ્યાલ.

નીરંકાર નીરધાર નીરંજન દેખ હરીહરકી લીલા,
ધન એરનસે દેખ સાયરા, કાટા તેરાઅધરંગ કીલા;
જંતર તંતર ખ્યાલ કાટ દીએ, દાગ રંગ કર દીએ ન્યારા.
રેન ધેનકે સાસ કાટ દીએ, નાયક કરને હું જોડા;
તીનસે સાહ તેરી હડી કાટ દઈ, આજ તેરે ત્યાંઈ ઘેરા,
નેત્રને નાકતેરે કાન કાટ લીએ આજ ક્યા સાયરદીલા. ધ. ૧
ચંગ જાંઝર એક તાર કાટ દીએ, ક્યા જાલર તે ઝનકાઈ;
તેગ તીર તેરી કલગી કાટ દેઈ, ક્યા દંગલ અંદર ગાધ;
કાટ દીએ હથીયાર હાયકડી હે હરકી લીલા છાઈ;
અધર ખ્યાલ કટ ગએ સાયરા, દેખી તેરી ચતરાઈ;
અધર હંદ કટ ગએ સાયરા નરા નહીરખતા હીલા ધ૦૨
કરકે જતન હર ચલે લેકે દલહઠ સાગર જનકર છાએ,
જલાદી હંદ અંદર લંકાં, દહીતનકે દલ હઠાકે જીતી લંકાં;
કાટા ખીલા ઇંદ્રાસન હર કીયાહે રાજસે નહી દેતા સીતા,
સીતા કારણુ હરધારે રાજસે નહી દીની સીતા;

અસર રીખતા હડીલા, ધન૦ ૩
 કાઠ દીએ ધરની અકસે જલ થલ કયા ગાત અસાને;
 કાઠ દીઆ તેતીસકા કીલા આદગીરકા હો ઝ્યાને;
 હરીચરનકે દેના દાખલે ઈંડર લગા લડકે ધ્યાને,
 રાધાલાલકે ચંગ ગરજતે કે ગાનકે હેરાને,
 કઠણુ સહારીકા ઘર લટકા જલતાહું આલા ગીલા. વન૦૮

સાખી.

અલકસે અમદાવાદ બન્યા ન્યાં અમલ ટોપીવાલુકાળ;
 એ બંદગીસે બના બડોદા તખ્ત ગાયકવાડુંકાળ,
 તે તારાતંબોળ નકલપર નકસા કિતરા જેપુરકાળ;
 સીન સાપ કહુ સખી સુરતમે નકસા લુટા કલગીકાળ;
 ગાફ ગજનકર કહે સમસુ કર તુરા ખસમ તેરી કલગીકાળ;
 હાં ઝપટ કયા મારેગા કંગાલ, તેરા બીચ કછુ નહી દેખા હાલ;
 સોમકા માલ ખાવે ચંડાલ, મહારાજ શીર હેડે જરીકા સાલ
 નગર ધીના ધીના એશેહો દેખલે પૂના ન્યાં ગુરુ કન ગાવનાળ

સેહેરા.

હાય જલમ તીર મારા બર કુવેકે બીચમે,
 અબ કુઠાકે અમને મારા બર નસુકે બીચમે.
 લીલા પતંગીય. ઓડકે, ચલતી હે કમર તોડકે;
 તોના ને બેડા ડાલપે મારા ગલોલા ગાલપે.

- આંસુ પડે રમાલપે ખુરખાનહે તેરી ચાલપે;
ચંદા જો તેરી ચાંદની, પાનીજ ભરતી ખામની. ૨
- તોતા જો બેઠા ડાલપે મારા ગલોલા ગાલપે.
આંસુ પડે રમાલપે, ખુરખાન હે તેરી ચાલપે.
પીયા પીયા તુને ક્યા દીયા દિલ તોડકે ચરખા દિયા;
ચરખેમે કુછ આશ નહી તેરે જોખનમે કુચ હંગ તહી. ૩
- આશનાઇ કરતે કરતે દાલ અમેરા ફટ ગયા;
તેરે સરીખે છોકરે, શીર પટક કર મર ગયા. ૪
- આશનાઇ કરતે કરતે દીલ હમેરા ખટા હુવા;
એકતો ઈજત ગઈ દુસરાતો ઠઠા હુવા. ૫
- અખતો જાતે આગે દો નીશાની છીલા;
જીંદગાની ખાકી હે તો શીર મીલાવે અદલા. ૬
- ધયા ધલાઇ ખેરકી તો, ક્યા મેરી તકસીર હે.
જાનેકી કુચ જગા નહી, પાંઉમે જંજીર હે. ૭
- ખારાદરીમાં બેકી મેખુખ નવ ખરસકી;
જદ આંખ માર પુછા, તું આશના હે કીરાકી. ૮
- જદ મુખ શીરાકે બોલી સુન સાહેબા શીપાઈ.
જોને ઈશકમે શીર દીયા, મેં આશના હું ઈસકી. ૯
- હાથુમે છાખ છીલે, કાનુમે બાલીયાં;
અરકુ દેખ હમકુ દેતી હે ગાલીયાં. ૧૦

આતા હે તેરા માર, અટકતા મટકતા;
હાથુકો લગી મેંદી જુરકુસે ઝટકતા. ૧૧

ચલચલ ચમનકે બાગમે ખુલા અનારકા;
ખેઠી હે માલખદી, બડવા છીનાલકા. ૧૨

આશનાઈ કરતે કરતે દીલકે ચક્રમક ખોલ દા;
હરકીસીમે દીલ દોગાના, ઇસ લડકપન છોડદો. ૧૩

હોરીયો.

સાવરા મત ડારો પીચકારી, સાવરા ચત ડારો પીચકારી.
મત ડારો મરબદાસ રહીઓ, મેં હું કન્યા કુંમારી હ૦
તુમ હો નીરલજ મેં નહી એસી, સુખસે દહંગી મારી
ફળેતી હોયગા તુમારી, સાવરા મત ડારો પીચકારી;
પરનારીકો પાલવ પકડો, મોહન મનમાં વીચારી હ૦
માત પીતા તોરે યરધ બએહે, રાજ કંસકો ભારી;
કહુ એહ સગ વીસતારી, સાવરા મત ડારો પીચકારી,
એસી હાંસ જો હોવે મનમાં. પરણે! નકિતમ નારી;
જાકે પદાવો જસોદા માછકું, હજી હું મેં બાલ કુંવારી;
હુંડત વર માત હમારી, સાવરા મત ડારો પીચકારી.
ખેંચ લઈ મોરી નવલ ચુદડીઆં, જીવન જોરસે કારી,
સુરદાસ પ્રભુ અથ કહાં જઈએ, આન મીલી અજ નારી;
પિંતાંબર લીયો કિતારી, સાંવરા મત ડારો પીચકારી.

શામ તેરી દેખી અનોખી હોરી, ચુંદડીયાં રંગમેં બોરી;
 સખીયન સજ મીલપાણી બરન ગર્ઠ, સાસ નણદકી ચોરી;
 હાથ પકડ મોઝે દારી કીની, મોતીઅનકી લટ તોરી,
 સંમ લીયો રાધા ગોરી, શામ તેરી દેખી અનોખી હોરી.

એઆ સાવરે રંગ ડારી પીચકારી, સખી ડર લાગત બારી.
 સહેજ સોબાવ જાત જમુના જલ, પેહેની જરદ રંગસારી
 આપણુ ખેડે કદમકી છંયાં, તો હાથ લીઝે પીચકારી, લાલ
 મોહે સનમુખ મારી; એઆ સાવરેં સાસ હઠીલી નણુંદ છ
 બીલી, દેત કશાકશ ગારી, ધયા નગરકે લોક ચવધઆ, વાકી
 રીતહે ન્યારી, સખી ડર લાગત બારી, એઆ સાં લાલ
 ગુલાલદાર મુખ ચીડન, ન કાંઠ શીખ બીચારી, નંદલાલ
 આજ રચના કીની, એશો ચતર ખેલારી; સખી કે હોશ-
 નપર વારી; એઆ સાવરેં બલારે પેપ મોપે ડારો રસતો,
 ચોરે ચીત્ર બનમે કલી જવામી કસકો. નાસર સંગ પિયા
 હોળી ખેલે ફાગનને દિન હમ દસકો ચારં
 એશી હોરી ખિલાઈ સ્યામ મોઝે ચોરી લગાઈ, એશી
 ખેલત ગેદ ગીરી જુમનામેં, તે મેરી ગેદ ચુરાઈ.
 હાથ છોડ અંગીયાં બીચ દેખોં, એક ગર્ઠ દોપાઈ. શામ
 મોઝે ચોરી ચડાઈ એશી હોરી.
 ફાગણુકે દીન ચાર સખીરી, અપને પીયા જો

દેવંગી. કાગળું દિરાગિ દેવંગી મોતિગિ દેવંગી આર દેવંગી
ગી દો દો લાલ, સખિરિ અપને પિયા જો.

મહીના.

ઓધવજી સદેશો ફેલેજો શામને; એ રાગ.

કારતક મહીને અખળા ફેલેજો કંચને, હવે શીયાળો આવ્યો
સ્વામી નાથજો; હીમાળો વાયોરે હલકી ટાઢમાં, શું સોધું
પરદેશ જવાનો સાથજો; એ ગદિને નવ જઈએ પીયુ પ-
રદેશમાં.

માગશર મહીને હોંશ ઘણી મનમાદરે, રસીયા સંગ રમ્યા
ની માઝમ રાતજો, ધુંધટડો કાઢીને ઘર આગળ ફર, પીઠિ
મેલો પરદેશ જવાની વાતજો, એ મહીને નવ જઈએ પી-
ઠિ પરદેશમાં. ૨

પોસે જે અખળાને પીઠિ પરદરી, તે નારીમાં પુરજી મ
ળીયાં પાપજો; સાસરીએ રહીને તે શું સુખ ભોગવે, મ
ઈયરીયામાં નવ ગોઠે માને આપજો. એ મહીને નવ જ
ઈએ પીઠિ પરદેશમાં. ૩

માહા મહીને નવ કરીએ નાથ મુસાફરી; ધડે સાટે જઈ
લાવો ખોરી જતરજો; વેહેચીને જમશુરે મારા વાલમા, જ
ર નહી જવા દેહ ધરથી આદારજો. એ મહીને નવ જ
ઈએ પીઠિ પરદેશમાં. ૪

કાગ રમે કાગણમાં નરને નારીઓ. ઘેર ઘેર નકિતમ કકિતક
નવલાં થાયજો; જો નારીનો નાવલીઓ નાશી ગયો, કહો
તેણે કેમ નજરે જોયું જાયજો, એ મહીને નવ જઈએ
પીઠ પરદેશમાં. ૫

ચમતરમાં ચતુરને પંથ ન ચાલવું, જો ઘેર નારી સારી
ચતુરસુજાણજો; વાહાલપને વચનેરે પીઠને વશ કરે, ની
રધારયું તે પડયું રહે પરીયાણજો; એ મહીને નવ જઈ
એ પીયુ પરદેશમાં. ૬

વાવલીયા વાચારે પીઠ વર્ષશાખના, રજ ઉડેને માણેક મેલું
થાયજો, નથણીનું મોતીરે હીરો હારનો, કહો પરલાથે તે
કેમ ધીરયો જાયજો. એ મહીને નવ જઈએ પીઠ પરદે
શમાં. ૭

જેડે તો પરદેશે જતું દોહલું, ધોમ ધીમેને લાહાય જેવી
લુ વાયજો; કોમળ છે કાચારે મારા કંચની, વણુ સીમ્યા
જેમ ધુણડીયાં કરમાયજો, એ મહીને નવ જઈએ પીઠ પ
રદેશમાં. ૮

અંબર ધન છાયોરે માસ અષાઢમાં, મોર બોલેને મેહ વ
રસે મુસલધારજો; કચરોને કાઢવરે મચીયાં મેહની. પાંખ
માળા વાલે ફારોફારજો; એ મહીને નવ જઈએ પીઠ પર-
દેશમાં. ૯

આવણુમાં શીવ પુજીને મુખથી માગિયે, વાહાલાનો નવ
યાય કદિ વિન્નેગળે, ઊંમિયાના સ્વામીજી આપો એટલું;
સાસુના ન્તયાનો નિલ સન્નેગળે; એ મહીને નવ જઘ
એ પીઉ પરદેશમાં. ૧૦

ભાદરવો ભરળેખનનો ફરીને નહી મળે, વહી જતશે જેમ
નદીયો કેરાં નારળે; એવારે દીવસ એળે નવ કાઢીએ. વા
ત વીચારી જુઓ નણુંદના વીરળે. એ મહીને નવ જઘ
એ પીઉ પરદેશમાં ૧૧. આસોના દીવસ તે અતી રળીયામ
ણા, ખાવુ પીવુ કરવા નવલા ખેલળે; ભેગાં બેશી જમી
એરે રમીએ સોગટે, છાતીમાં ભીડીને રાખુ છેલળે, એ મ
હીને નવ જઘએ પીઉ પરદેશમાં- ૧૨ માસ અધીકમાં અ
ધીકપણે શું કીજીએ, રહો જોડીને નેણ સંગાયે નેણ જો
જેમ ન છુટે ખુટો કાચ બીચોરનો, દલપતના પ્રીતમ છો
જાણુ પ્રવેણજો. એ મહીને નવ જઘએ પીઉ પરદેશમાં ૧૩

મુસલમાની બારમાશી.

મુનીઓ સખીરે સધયાં, મુજ દરદકીરે બાતાં;
સાજનને મેરે સીરપર, ઝ્યા ઝ્યા કીધી હે ધાતાં;
મુજકુ એ દે દીલાસા, સાજન કીદર ગયેરે;
પરદેશમેં જાકર બેઠે, મુજકુ બીસર ગયેરે;

દરાવ થા મીલનેકા, અવલ મેને અંદર;
 આશા મેં રખ કે બેઠા, સાજન મીલંગે આકર
 અવલ જો મહીના આયા, વો કારતીક કીલાવે;
 સાજન મુજે મીલે નાં, રોના મેરા ન બવે;
 અકસોસ ને નીસાસે, શીરતી શીર અકેલી.
 સાજન ખીનારે સધ્યાં, ગમતી નહી હવેલી;
 લાલી મુજે લગાકે, લાલન કોદર ગએરે,
 કીની મુજે દીવાની, કેઈ મુલક બન રહેરે.
 કાગળ લીખુ પીયાપે, જાને ન કેઈ પાવે,
 મુજ દરદકીરે ખાતાં, સાજનકુ બ સુનાવે,
 કારતીક મેના સારા, દુખ ખીચમે ગમાયા,
 સાજનને છોડ મુજકુ. કીસ સાથ દીલ લગાયા.
 માગસર હેરે મેના, શીર દુસરા હે ભારી,
 સાજન ખીના કીએ મેં, દીન રાત નેન બરી;
 ધુણુ ખડી થંડુમેં, ઇતના જુલમ સો ક્યારે,
 મેં મુન તુજે દરસ્તી, કીનો કરમ પીયારે;
 દુખલા બદન સો મેરા, થંડ કીસ તરે સહુંગી.
 સાજન ખીના અકેલી, દુઃખ કીસકુ બ કહુંગી;
 સાજનને હલ કપટ કર, હમ સાથ ઈસ્ક જોડા.
 માલૂમ મૂજે હુવા યું, મીલના હજુ હે મોડા;

દો માસ ગએ ગુજર કર, તીસરા એ પોસ બેઠા;
 દરસન દીખાવો સાજન, દીલકુ રખુ મેં હેઠા.
 એ પોસકીરે ઠંડી, મેં કીસ તને નીકાલું.
 જોખન મેરે જીવાની, કહો કીસ તને સમાલુ;
 માનત ફરી બોતેરી, ચલીયા કષ્ટુ ન મેરા;
 મેં મુન તુજે દરસતી, દેખુ દરસ મેં તેરા;
 દીન હો ગયારે છોટા લખી સો રેન ન જાવે;
 આંખાં મેં મીચ દેખું. સપને પીઢ ન આવે;
 એ પોસ મેના ગુજરા, જલીઓ મેરા જીયારે,
 સમજ રખુંગી દીલકુ, માહે પીયા મીયારે.
 આ માહા મહીના ચોથા ખીલીહે ઝુલ વાડી,
 સાજન ખીના એકેલી, કરતી હું ઇતજરી.
 નીરગીસને બેલ મરવા, ચંપા અને ચમેલી;
 પ્રીતમ ખીના એ કુચ ના, રેતી શીર અકેલી;
 ગુલ દાહુદાને લાલ, એ મોગરા હજારા;
 સારા બગીચા ખોટા, પ્રીતમસે જીદારા;
 દરસન દીખાવો સાજન, કીતનાય મેં કહુંરે,
 દીન રાત મેં તડકડતી, તુક નીંદ કર સહુરે;
 એ ઠંડ સખ ગુજરી; સીઆલા હુવા પુરા,
 ચોથા મેના ગુજરા, દીખલાવ અખ જરહુરા

કાચુન એ પાંચ વેકી, ધુપા પડેહે ગરમી,
 સાજન કપટ નીકાલો, દીલપે રખો એ નરમી;
 સખીયાં સખી આપસમે, ખેલે પીયાસે હોરી,
 અતર ગુલાબ શેતીએ, નર કરી હે ચોરી.
 ધુપાં પડે કડાકડ, પાકમે પડે ફફેલે;
 હર અખત મે પુકાર, સાજન મૂજસે ન બોલે.
 ચર્ધતર જહેકા મુજકુ, દીલમે ધાવ કારી,
 દેખુ દરસ સલુણા જાક પીયાપે વારી,
 ઠંડક કીદર ન પાઉં દેખુ અગન બરસ્તી.
 સાજન બીનાકી અખ મે મરજી તરસ્તી
 સાજન હે સાચા બોલો કીસ જાગ તુમકુ પાગી,
 ખુરબાન હું દીલુમેં યદમુસે સીર જુકાઉ;
 સખીરી મેરે બદનમેં આકી ન ફૂચ રહીરે.
 અફસોસ મેં પીયાકે. આધા બરસ ગયારે;
 દીન હો ગયારે લંબા, દુખકા નહી હે છોડા,
 હર અખ મેં પુકાર, સાજન કરો સવેરા.
 બર્ધશાક સાતવેકા, ગરમીસે જાડ સુકે.
 ધુપાં પડે ગજબકી, પાની બીનાહે લુખે.
 પત્તે સખ જડ ગયેરે, જાડાં હો ગયેહે ખરી,
 ધુર હો ગએ ફંદુલે, રે ગર્ધ બકાત ડાલી;

ઝાડુમે ઝુલ આએ, કીતુને આમ મોરે.
 નીલ જંગલ હુવારે, મોરાં કરે ચકોરે;
 નીલા જંગલકું દેખી, શીરકર રખો મેં આશા,
 સાતુએ મેને ગુજરે, આખર પડેગા પાસા.
 એજેઠ આઠવેકી, મુજપર બડીહે સખતી,
 ફર નફળ હરોરે, એસી મેં જ્યા ન બકતી,
 જંગલમેં હર જગોપર, કોયલને, મોર બોલે
 પીઠીજીકા નામ મીઠા, લીંબુ સકરસે થોલે;
 સખીયાસે બી લડુમે, કીસને ન ભેદ પાયા;
 હરએકકૂ જન પુછું, સાજન કીને હે પાયા;
 રાતી અને રઝળતી, મેં જોઈબી ગુમાયા;
 સાજનને મેરે શીરપર દુક ના રખીરે માયા.
 દાદુર. અને બપોળ્યા, મેઢક સી ખુમ લાયા;
 બીજલી કરે ઝમુકે, મેહુલા અવાઠ આયા;
 નવમે અસાડ કેરે બાદલ હુવાહે કાલે;
 રાતાં મીલી અધેરી, સખને એ ઘર સમાલે;
 બાદલ યું ગાજતા હે, જીયું બજતી હે નોખત,
 સાજનને મેરે જીપર ન દુક રખીરે મોહોખત;
 નહીયા તળાવ નાલે, સખમેં ભરાહે પાની;
 ગરજે ગગન દીમકસે, મેં હો રહી દીવાની,

નવમા અસાડ ગુજરા, સજન સો ના મીલીરે,
 હંડક પડી સાખુએ મેરા બદન જલેરે;
 દસવે સરાએવનકી લાગી રહી ઝડીરે;
 પીંડજીકે નામ ઉપર, સુમરન સર કરીરે;
 માદર શીદર જીનાદર પરજદને સખીવે;
 મેરા દીલ લગા પીયાસે રો રો કે મેં થરીરે;
 નદીયાં તલાવ નાલે તીનુ હુવે હે બેલી;
 પીયા જીના અકેલી મેં હો રહી હું ઘેલી;
 ખેડુત સખ ખુશી હે દોરાં હુવે તાજે,
 સાવનમેં આ મીલોરે દીન હંડા ગએ હે ઝાઝે;
 ભાદો અગીઆરવેકી, આને ઘટા બનીરે;
 હુંડ અશી ઘટામે કયા હે મેરા હરીરે;
 આઠ નઠ ફજલપે અશી નથી તવાઠ,
 સાજન મેરે ન આએ કીતી અજબ નવાઈ;
 પાકે સખી અન્ન જ્યાં ખેતુમે ખોહે માલે,
 ટાહુકે હાથ સેતી લગતે જીગરમેં માલે;
 સખીઆં સખી આપસમેં ખેલે પીયાસે મીલકર,
 મેં હો રહી એકેલી જીતક કીદર એ ચલકર;
 પ્રીતમને કર જીદાઠ મેરા બદન જલાયા,
 ભાદો ગયા ગુજરકર આશો એ માસ આયા;

આસો એ વારવેપા, મુજકુ બડીંદુ આસા;
 પ્રીતમકુ અય મીલનકા મુજકુ બડા દીલાસા,
 મુજ દીલમેં હુઈ ખુશાલી પ્રીતમશો અય મેં પાકિ,
 સાજનકી હુઈ બધાઈ, બેડી મેં ગીત ગાકિ;
 કપડે હું સય જરીકે તનકે ઉપે કીએમે,
 પીઉછકે નામ ઉપે ખેરાત કર દીએમે,
 પેના હે સય જરીના છીટકા ગુલાબ તનપર;
 બીજલીશી જા બડીરે ચાહી પીવાકે મનપર,
 સાજનકી દુંકી નજરશે હુગ તાજગીને લાલા,
 હુરા અને હું પરીયાં સયશે બની મે આલા,
 શેક દીનકે દીલુશે કીને કલામ પુરા,
 કરીઓ કરમ કરીસાં દીલ હો ગયા હે સુરા.
 પરવરહેગાર મુજકુ નેકી ઇનામ દેજે,
 ઉમેદ હુંગી દીલમે ઝીનત નસીબાકીજન;
 છોડો ગુમાન યારો કરીઓ કહુ અબલશે,
 કરીઓ કહુ એ નેકી બક્ષે ખુદા ફજલશે,
 અહમદ નખી હે મહમદ બરદક દોસત સયકા,
 નખીકે કલમે શેતી બેડા હું પાર સયકા,
 રહેમ ચીનો દીલશે કલમા પંડા નખીકા;
 કરીઓ નીમાજ રોજે છુટકા સાહે સખીકા,

સીખત સદક દોહુંસે સીરી બુખાન બોલો.

નખીકે નામ ઉપે દરદમ દરદ બોલો.

ખીરહ બારમાસી.

હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ, રાધા શોચ કરે બનમેરે;

હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ.

લગત અશાડ હમંગ દોહું આવે, ખીજલી ચમકે ધન બા
દલમેરે, ચમક ચમક ચાર દેશ નીહાર, હમુએ ન આએ
ખીંદ્રાબનશેરે. હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ રાધા, હમકુ

શાવન શખી અતી છલ દીનો, પ્રીત કરી કુબળ સંગ બ-
રે; કુબળ શોક જન્મકી બેરન, હમશે બેર લીયો છીનમેરે
રે. હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ. રાધા

બાદર બવન ફૂલી સખ કલીયાં, નહી ફૂલી દીનકો કલીયાંરે
છન કલીયનમેં બમર બસતહે, શો કલીયાં પીયા માંહે
બસીરે. હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ. રાધા

કુમાર કમળ નીરમળ બએ ચંદા, પીયા નહી આવે મેરે
આંગનમેરે; દરશ દેખાય પ્રભુ આયે બીજમ રહે, હમ ક-
લપાંત કરે બીનમેરે. હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ. રાધા

દારતક શોચ કરે સખ શખીયો, રાધા શોચ કરે બનમેરે;
ઉધવ સ્વામી જનમકે કપટી, કપટ રહ્યો છનકે મનમે
રે. હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ- રાધા

અગદન રે સુ અનાયો સખીયાં, જ્ય પડયો જુમના ત્રકશે-
રે, જોત પડી ગીરી જુમનામે, ત્ય કાલીનાગ વશે છી
નમેરે. હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ. રાધાં

પોસ માસ રતુ અત્રાપતહે સુધહુ ન લીની મનમોહનતેરે,
જોગન હોકર બન બન ધુડત શીડી ખીદરાબનમેરે. હમકુ છાંડ
ચલે બનમાધુ. રા.

માધ માસ જગ્ય લગો સખીરી હોત બસન કંથધર નાહીરે
સુમરીન હાથ ચલે અગલાત્રા ઘર ઘર અલખ જગાતી ફી
ડરે હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ રાધાં હમકું

દ્વાગણુ દ્વાગ જોલન સખીઅનરે, ઘર ઘર ઉડ્યાજત રહો
રે, હમારો દ્વાગ હરો કુબજને, કુબજ બસી ઉનકે મનમે
રે; હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ. રાધાં હમકું

ચઘત્ર લતા ડૂલી રાય બનમે, આવત સુગંધ સખ ડૂલન
મેરે સીતળ મંદ સુગંધ સદા નીજ, આવત હે શ્રી શ્રીડા
બનમેરે; હમકુ છાંડ ચલે બન માધુ, રાધાં હમકું

લગત વર્ષશખ એસા સખ કીને, લહર ઉઠે તનજોબનમેરે;
મોર સુગટ મોહનકી છબી, બસત રહત ધનકે મનમેરે; હ-
મકુ છાંડ ચલે બન માધુ રાધાં હમકું

જોઠમે જવાળા તપે સખ ધરતી, ખીરહ અગન લગો તન
મેરે; ખીન ધનશામ બુજત નહી હમમે, લાખ બુજવત

અમુવનસેરે; હનકુ છાંડ ચડે બન માધુ. રાધાનું હમકુ
 પુરન માસ પ્રભુ ઘર આવે, આપ મીલે દુરી કુળ ભેરે,
 સુરશામ મથુરાકે આસી, પુરન કાજ હુએ મનકે રે. હમકુ
 છાંડ ચડે બન માધુ. રાધાનું હમકુ

વીંછી વિશે ગરબી.

અરરર માડીરે છાંણાં તે વીણવા ગમતી,	માન વીં
અરરર માડીરે શોખન સહીની થઈતી;	માન વીં
અરરર માડીરે છાનો માનો લપાયો,	માન વીં
અરરર માડીરે વાંકો વળી ડાંબ મારયો;	માન વીં
અરરર માડીરે નાસતાં તેને ભાળ્યો,	માન વીં
અરરર માડીરે આ શી લેહેરો આવી,	માન વીં
અરરર માડીરે સહીયર તેડી લાવી.	માન વીં
અરરર માડીરે સસરાને તેડાવો,	માન વીં
અરરર માડીરે પડદાને બધાવો;	માન વીં
અરરર માડીરે સસરા અહીંયાં આવે.	માન વીં
અરરર માડીરે ગાડી બેસવા લાવે.	માન વીં
અરરર માડીરે કાળુપર લઈ ચાલો,	માન વીં
અરરર માડીરે રેશમખુ બોલાવો,	માન વીં
અરરર માડીરે વીંછુડો ઉતરાવો,	માન વીં
અરરર માડીરે વીંછુડે વેર વાળ્યાં;	માન વીં

અરરર માડીરે હરખ હઠયાનાં ટાળ્યા,	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે ભોજનીયાં ન ભાવે.	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે સુતાં નાંદ્રા ન આવે,	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે ઝોરડામાં દોલિયા ઢળાવે.	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે પરણાને ખોલાવે,	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે સીરાને ફરાવે,	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે પરણે કાળીયા ખવરાવે,	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે વીંછીની વેદના ભારી.	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે દુનીયાં રહીછે હારી,	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે વીતે તે સહુ જાણે,	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે ગાયું તેવે ટાણે,	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે ચકલાલે ચિત ચાઈ,	મા૦ વીં૦
અરરર માડીરે ગરબી રસીક તે ગાઈ.	મા૦ વીં૦

ખોડાણાની ગરબી.

હરી દવારકાંસે ધાયે, ભક્તકે ખાતર ડાકોર આઝે;
 ખોડાણેકે મનમે ભાવે, હુઝે પરસને જાવે દરસને. ટેક
 સુનો એક દીનકી ખાત, ખોડાણાને જોડે હાથ.
 ચલના ચઢઝે મેરી સાથ, પરભુ ડાકોરકુ (પ્રભુ ડાકોરકુ)
 સીતેર ખરસ સેવા ધારી, પ્રભુ લગ્ન રાખો મારી;
 મેહુતો ખાતાં કહુતા સારી, સમજો દીલકુ;

તુલસી જમણે હાથમે બોલ, બનકેદરીકુ ચડાઠ,
 સીતેર બરસ સુણ લે બાઈ, માલમ સખક. માલમ.
 કીએ સેવામાં દરસન, હુએ બોડાણા પરસન,
 બોલ કહેવત કીરતન, લે ચત્ર અમક. લે ચલ.
 ટૂટી ગાડીકુ જુનાતે. ચલો આધી રેનકુ આતે;
 પીછે કામે હોડે ધાતે, સખ કાઈ જાણા. સખ.
 હરી દવારકાંશે ધાએ.
 પુબ્ધરી દેખ મંદીર જાય, હરી નહી જનકુ પાય;
 પીછે સખ દોડે ધાય, હરી કાંજ ગએ. રરી.
 ડાકોર ગએ મોરારી, રૂએ ગુગલી નરનારી;
 દુખ દે ગએ મોરારી, કીતે ભરમાએ. કીતે.
 હુવે દવારકાંમે શોર, લે ગએ ડાકોરકુ ચોર;
 દેવલ ઉપર રૂએ મોર, હજી નહી આએ. હજી.
 મનમે સમજે ગોપાલ, ખડે લીંબડાકે ઝાડ,
 કડવી મીઠી કીધી ડાલ, વાંસે ચલ દીઆ, વાંશે.
 કામે પીછે દોડે આય હરી ગોમતીકુ જાય,
 એસે બોત દુખ પાય શ્રી ભગવાનને. સરી.
 બરછી જલકે અંદર ડાલી વાંતો બેઠે ગોરધારી,
 ખેલકર રહે કીલકારી અખ વાં ભરના. અખ.
 બરછી ડાલી તેની વાર, નીકળી ભોલુકી ધાર,

કિતપાત વીશે રહુ કેવે બોડાણા. દેવે
 એસા મન કરો પતપાત, લખી કરો એકી ગાત.
 તોલી સોનેડી સાથ, બોધ નન માને. બોધ
 લખી પકા શરૂ પાડ, સોની સાટે ત્રીનમન આપ.
 ડાકેર એતે બારે યાય ઓ કા જાને. ઓ
 હરી દવારકાંસે ધાગે. ચોક ૨
 કેવે બોડાણા માહારાજ, કેસી રેવે મોરી લાજ,
 કાંટા મગાયા ગાજ, મુખસે બોલો, મુખસે
 હરી નીકસે જલસે બહાર બેઠું કાંટેપર સાર
 દો ધુલનદે બાર લજ દમ તોયે. લજ
 વાલી સોનેડી મગવાઇ, સવા વાલકી કેવાઈ;
 ધરી કાંટેકી માંહી, ઓર નીકસો ઓર
 હરી કમતી હોવે, કાયા સખ મીઠ રોવે,
 સોના દેખકે મોવો પીછુ ચલના, પીછું
 હુવે બકતીમે બાંમ, ગાવો મુખમે પાન,
 કાબે હુવે બેઠમાન બડે બડે સાને: બડે
 હરી દવારકાંસે ધાગે. ચોક ૩
 પુનમ કારતકી ગાતે, મેળો બારી બરાતે,
 સખ લોક દરસનકુ જાતે, શોબા બારી. શો
 સુરત અમદવાદ, ઓર મલી ગુજરાત,

નરે નરેકી જાત, ઝોર નર નારી, ઝોર૦
 મોર મુગટ જામા પેન, પ્રભુ વસાને સેન,
 મુખ અજાને એન, ગીરીવર ધારી, ગીરી૦
 પ્રથમ લખમણ દોનું બાઘ, કાડે આગ્રુપર આઈ,
 સંગ રાધીકા માઈ જડે અત્રીધારી જડિ૦
 કવી ચુનીલાલ છંદ ગાને, હરી ચરણું ચીત ગાને;
 છંદ દીલસે બનાને, ધરતે ધ્યાને. ધરતે૦
 હરી દારકાંસે ધાએ૦ ચોક૦ ૪

કાળી ગોરીની લાવણી.

કાળી ગોરી દોનું લડતી, ઘડિ વરણી યું સમજાતી;
 ક્યુરે કારી બીચારી ગોરીકું, ક્યું ધમકાતી; ટેક.
 ગોરી કહેતી સુનમે કાળી, ગોરી પદમની નારીમેં;
 ગોરા સુરજહે ઉજજા, હોતા સારી દુનીયાંમેં. ૧
 ગોરા ચંદ્રમા ગોરી બીજલી ચમક રહી કર આદલમે;
 ગોરા પાની અરસાતાહે ઈંદ્ર સારી દુનીયાંમેં ૨
 ગોરા સોના ગોરી ચાંદી, ગોરા હીરા મુજ નથનીમે;
 ગોરા ગેના કાળી પેન ખડી સારી તનમે. ૩
 ગોરા લેંધા જરીકી સાડી કાલી પેન નખરે કરતી;
 ક્યુરે કાલી બીચારી ગોરીકું ક્યું ધમકાતી. ૪
 અખ કાલી કહેતી સુનમે ગોરી, તું મીઠનજકી આતાં કરતી;

કારી બાદલી ચડે જઈ પાનીકી ખીરહી હોતી. ૫
 કાલી રાત જઈ પડે ગોરી; સખ દુનીયાં સોખ કરતી;
 કારા કાજલ ગોરે નેનુમે અંજન કરતી, ૬
 ગોરીકે સીરપર કાલે બાલહે, કાંખી જુલકુ લટકાતી;
 ગોરીકે મુપે ઘેના રાતી લહે, ઘાંતુમે મીશી જતી, ૭
 કાલી બંદુકમે ગેના ધરતી, ઉપર કાલી તાલા દેતી. ક્યુંરેકાલી.
 અખ ઘહુ બરની કહે કારી ગોરીકુ. મેરી આશ સખ દુની
 આં કરે. ધહુકી રોડી ઓર સીરા પુરી, ચુરમા સખી કરે.
 ધહુકા જેબર ઓર જલેખી, છતીશ ભોજન ખાસા કરે; કા
 રી ગોરી દોનું અપના પેટ ભરે.
 કારી ગોરીકા હાથ પકડકે, ધહુવરની યું સમજાતી; ક્યું
 રે૦ કારી ગોરી ધહુવરની તીનુંકા ઝંઘડા તુકનગીર સમજાતે,
 અખ મત લડના ચલી તીનું આપને રસ્તે.
 ચત્રભોજ ગુનીજન મુની સામર, પ્યારેચંદ છંદકુ કહેતે ગો
 વીંદરાવજી સભામે નીત નવા છંદ બનાવતે.
 ધહુબરની હે સુઘડ નારી, જીનકુ એતી છંદ કહેતે, કારી
 ગોરીકા હાથ પકડકર, અપને ઘેર ભીજાવતે. ૧૪
 પ્રતાબગડ ગુલજર અખાડા, તુરેવાલેકી પુરાખખતી; ક્યું
 બે કારી ખીચારી ગોરી ક્યું ધમકાતી.

ભદ્રકાળીની લાવણી.

રાગ તીલાનો.

ધન્ય ધન્ય ભદ્રકાળી મેં નજરે જોયાં બાળી,

એ ત્રણ દરવાજાવાળી મેં કર્યાં દરસન,
જેની શોભાનો નહીં પાર દરસન કરે નરનાર;
દીસે ભદ્ર ભયંકાર હું થયો પરસન. ૬

સહ જાજો બદ્રને દેરે લોક શ્રીકૃષ્ણ વધેરે,
માતા શણુગાર પેરે શોભા છે રૂડી;
મંભાયા રૂપે કાળી, જગતની દીનદયાળી,
કંઠે ગજરા નાકે વાળી, એને હાથે ચુડી. ૨

હું જોવા ગયો ચાલી, મા ઉભી ખડક ઝાલી,
એણે હાંસડી તુશી ધાલી, પેઢેર્યાં ચીર ચોળી;
સહ જોવા જાજો સાથે, ધુધરી પ્રેમી આંધી હાથે,
શોભે મુગટ માથે, એવી ભદ્ર ભોળી. ૩

માને શણુગાર ચઢ્યા છે, પુઠે તકતા જડ્યા છે;
દ્વાર પીતળે મઢ્યાં છે, દેવી છે સનમુખ;
જોતાં અકલ થઈ જાય ગાંડી, મેં જોયું નજર માંડી;
અંદર લટકે છે હાંડી, બહાર એક ઝમરખ. ૪

ત્યાં થાય ઘંટનો ગમકો, માનો વાગે ઝાંઝર ઝમકો,
ત્યાં ભક્ત કરે છે ઠમકો, મા શેવક જાયે;
ઘણા ભક્ત ધરતા ધ્યાન, વંઝા માગેરે સંતાન,
ગુનેગાર પકડે કાન, અને થેષ થેઈ નાયે.
ત્યાં ગારદી ઘણા ફરે આખો દીન પેરે ભરે;

ખુબ ચોકી કરે, આખી રાત જાગે.
 હું મંભાયાને માનું, એનું નથી કાંઈ છાનું;
 કાળી પુઠે કેદખાનું ત્યાં બેડીઓ વાગે;
 ઉપર ધડીઆળ છે ઠંઠ, ગારફી બેશે છે હેઠ;
 સાંજ પડે થાય પ્રેટ ત્યાં હાજરી લે છે.
 સુકર વારે થોકા થોક, રવીવારે ટળે શોક,
 સાંજે જાય લાલ લોક, તે ત્યાં ઉભા રહેછે;
 અમદાવાદ સાડવશહેર મંભાયા કરજો મહેર;
 સઉને થાય લીલા લહેર, એટલું માણ;
 કહે છે વલ્લભ સુરજરામ, જલે રાયપુરમાં મુકામ;
 પખાલીની પોળમાં દામ. હું પાય લાગુ.

લાવણી

બરજોરી ના મીલી સખીરી, મેં હું જીવાન બાલમ છોટા;
 કીસે દોશ દઉં પુરબલે પાપ કીયા મેને ખોટા;
 માં બાપુકી મેંથી લાડકી લટકપનકી સગાઈ;
 બાળાપનમેં મુજે મેરે બાપુજીના પરનાઈ;
 ધન દોલત ના આતી સખીરી, મુજે કુવેમેં ધકેલી;
 ધરકે બરસે, કીધ છોટે બાલમસે સગાઈ,
 દીવમેં એશા ચક્ષતી સખીરી, આપ બીખ મેં ખાય મર
 ફાંસી લેકે સખી મેં જાકે, મેહેલુમેં ગીરજાઉ;

મેરા ડુટ ગયા કરમ, મેં હું જીવાન બાલમ છોટા;
 કાશે દોશ દઉં પુરબલે પાપ કીયા મેને ખોટા;
 પહેલે આને ચલી સાસરે, રસ્તેમેં કપડા ધોયા;
 હશી ખુસીશે, જાકે રંગ મહેલ દીપક જોયા.
 નાય ધોય કે શીર ગુંથવાયા, મેંજ પલંગ વાં બીછવાયા,
 ઉશી પલંગપે, પીયા મેરા છોટાસા બાલમ આયા,
 ઉશી પલંગપે, મેં જા બકી, મુજે દેખ નીચા જોયા;
 મેને ઉઠાલે ઉઠા ગોદીમે લીયા બાલમ રોયા;
 મોટી કુંડી ભંગ ઘુટનકી ઉસમે ફીરે સોટા છોટા,
 કીસે દોશ દઉં પુરબલે પાપ કીયા મેને ખોટા.
 સુધ ફાગન બસંતકા મહીના ફાગ કેસે મચાઉં;
 મેરા બાલમ છોટા, સખી, મેં ગુલાલ કીસપે ઉઠાઉં;
 જાત ખીરાદર મશકરી, બજારમેં કેસે જાઉં,
 લગી સે બતાવે સખીમેં સખ લોકુમેં સરમાવું;
 કહેતે આશક સુનખે માસુક મત સમજે ખાવન છોટા;
 છોટી અંકુરશે, કે હાથી સખ હોતા ખાસા મોટા;
 રાજેમદ ઉસ્તાદ હમારે. છંદ કયે નહીં આ ખોટા,
 દયારામજી કહે તુરવાલે. સખપે મોટા,
 જગા ચતુરસીંગ ગાવે લાવણી સુનો સખી છોટા મોટા.

લાવણી (દેશી લંગડી).

ધશક કરો શ્રી રામ નામસેં ઓર કીશેકા નહીં રામ;

રામજી કહેા કુચ રામ ખીના, કુચ નામ નહી. ટેક.
 રામ નામે સહલા તારી, એવી હરીકી લીલા;
 શસ્ત્રખાણુશે ગયે જીને ગડ લંકા ઘેર કીલા રાવણુ મારા;
 ભભીક્ષણુ થાપે રાજે ગારી દીયા ટીલા બડે બડે રાક્ષસ;
 મરે જીને કુંભ કરણુ કર દીયા ઢીલા બાહીર ભીતર ક્યા,
 ભટકત કહેતહે તેરેમેં કુચ રામ નહી, રામ રામજી,
 રામ નામકી એશી માયા, રામ નામ પહેલાદ લીએ;
 બાલી અગનમેં અગનમેં કુંભ ફેાડકે દરસ દીયે નરસાઈ
 નાગર મીરાબાઈ ભીલડી કે ફળ પાએ સંત સુદામાં
 દેખલે દુખ દાલીદ્ર દુર કીએ વિદુર ભક્તકી ભાજી પાએ.
 દુરજોધનકુ હામ નહી રામ રામજી;
 રામ કૃષ્ણ ભગવાન જાય કે, ઈશક મહોબત લાએ તુમ,
 ગેડી ગેંદશે ખેલત જળમેં જરની ખાએ તુને અંક;
 અકો સદન કસાઈ ગજ ગુણકાકુ તારી હે અન્નમેલ
 તારીઓ હરી સતના બલહારીહે ધરં તારે પહેલાદ બચાએ
 શેન ભક્ત ઉપકારી હે, મોરધ્વજ રાજ જીતુંને કરવત
 શીર શંકારીહે જો ના સમજે ભાવ ભગતકા ઉસકુ શીતા
 રામ નહી; રામ રામજી.
 પાંચુ પાંડવ ભક્તી કીની, સુરદાસ તુળશીદાસ ધન
 સંતનકુ દેખ લે સદા મીલે બધકુંટ આસાં બનસીગીર,

ઉસ્તાદ હમારે હરીબજન પાયા ખાસા પ્રેમગીર,
કહો જીને રામ નામ ગાયા ખાસા તુરા હમારા આર
નીરંજન કલગી વાલેમે રામ નહી રામ રામજી કહો કુચ,
રામ ખીના કુચ નામ. ગરબી,

આવરે હરી ખીંદરા બનમેં. સામીજીઅંશીયા બગત કાનુડા.
આવરે હરી ખીંદરાબનમેં.

નેહ લગાય મન મોય લીઝોરે. હરી ખીંદરાંરે બનમે,
આવોતો સેજીઆ સમારે, કાનુડા આવોરે,
રંગ રંગીલી બ્રજ નારીરે, હરી ખીંદરાંરે બનમે,
હીલ મીલ ગરબા ગવાડ, કાનુડા આવોરે.
રાધાજી પાનીડાં સાંચચ્ચારે હરી ખીંદરાંરે બનમે,
સોલસે ગોપીઓની સાથ કાનુડા આવોરેં ૩

કાંઠડે ઉભો કાનુડોરે, હરી ખીંદરાંરેબનમેં,
હરી મોંચે કાંકરડી ન માર, કાનુડા આવોરેં ૪

બેડીલો માયો નંદશેરે, હરી ખીંદરાંરે બનમે,
હેસુ મે મુખડાસુ ગાળ, કાનુડા આવોરેં ૫

કહાન હરી મનમેં ચારે, હરી ખીંદરાંરે બનમેં,
શોલશે ગોપીઓનો સાથ કાનુડા આવોરેં ૬

મહી લુટે મોરી મહુડી પુટેરે, હરી, ખીંદરાંરે બનમે,
કાનજી ક્યાં કરોછો આળ, કાનુડા આવોરેં ૭

કહયો હમારો માનો નહીરે, હરી ખીંદરાંરે બનમે,

કાનાજી મ્યાં કરોછો આળ, કાનુડા આવોરે૦ ૮
 સુભેચ્છક કહે સાંભળોરે હરી ખીંદરાંરે બનમે,
 હરી હઠ મેલને લગાર કાનુડા આવોરે૦ ૯

દોહરો.

સજ્જન બાત સનેહકી, પરમૂખ કહી નજાય,
 મુગેકુ સપના બયા, સમજ સમજ પસ્તાય, ૧
 સજ્જન સજ્જન મેં જપુ, સજ્જનકે મન ઓર,
 ધીક પડયો ઓ પ્રીતમાં, એક ચીત દો કોર. ૨
 સજ્જન તુજમાં ગુણુ ઘણો, અવગુણુ નહી લગાર;
 એ કારણુ તું સાંભરે, મને દહાડામાં દસ વાર. ૩
 સજ્જન હે સો ગુપ્ત હે, મુખસે કીયો ન જાય;
 મેંદી કેરા પાનમે, લાલી રહી છુપાય, ૪
 ચાતક ચાહત મેહકુ, અકુઆ ચાહત મોર;
 અમ ચાહત તુજ મીલનકુ, જોસા ચંદ ચકોર. ૫
 કાજળ તજે નહી સામતા, મુકતા તજે નહી રવેત;
 દુરીજન તજે નહી કુટીલતા, સજ્જન તજે નહી હેત. ૭
 સજ્જન સો કોસે બસે, તે મુજ હરદે હજુર;
 દરવાજે દુરીજન બસે, તે લક્ષ કોશ કે દુર. ૮
 કાગળ લખુ કપુરસે, ખીચ ખીચ લીખુ સલામ;
 જો દીનસે સજ્જન ગચે, તે દીનસે નીંદ હરામ. ૯

- સજ્જન સજ્જન મેં જપુ, સજ્જન કોસ પચાસ;
દોનુંકુ અંતર પડ્યો, પ્રાણુ તુમારા પાસ. ૧૦
- નેન પદારથ નેન રસ , નેને નેન મીઠાંત;
અજ્ઞાયા શું પ્રીતડી, પેહેલી નેન કરંત. ૧૧
- પંખી હું તો જિડ ચલુ, ઘડી ન રાખુ ધીર;
જ્યું જ્યું સજ્જન સાંભરે, યું યું લગે તીર. ૧૨
- સદા કાઢુકી નવ રહી, સજ્જન ગળે બાંધ;
ઢળતી ઢળતી ઢળ ગઈ, જોડેં તરતકી છાંય. ૧૩
- સજ્જન બાત સનેહકી, મુખે વરણવી ન જાય;
જેમ જેમ સજ્જન સાંભરે, તેમ તેમ કિણટા થાય, ૧૪
- પ્યાસા ચાહત નીરકુ, થકા ચાહત છાંય;
અમ ચાહત તુમ મીઠનકુ, લાંબી કરકે બાંધ. ૧૫
- સજ્જન જેસા કીજીએ, જે દોલ સરીખા હોય;
સુખમાં પીછું પડ રહે, દુખમાં આગુ હોય. ૧૬
- ભૂખે તીહારે દરશન કે, અન તો બીખ સમાન;
પ્રીતમ હમારે પ્રાણુ હો. તુમ મત કરો ગુમાન. ૧૭
- તુમ હમકુ કાગજ લખો, લખીઓ મધુરે બેન;
તુમ હમકુ ચાહત હે, જેમ અંધેકુ નેન. ૧૮
- બાત એક અનેરડી, મુખશે કહી નવ જાય,
દો અક્ષર કાગજ લખો, તો હમકુ ટાડું ચાક. ૧૯

- હમ તુમસે જુદે નહી, જાણે તમારું મન;
જે દીન તમસે મીલનગે, તખ આનંદ આનંદ. ૨૦
- અંધા ચાહત આંખકું ભુખ્યા ચાહાતા અન;
અમ ચાહત તુમ દરશનકું, તે મળવા કેર મન. ૨૧
- તુમ હો અમારા સાયબા, હું તમારી દાસ;
અમ ઉપર કરપા કરો તો, રહુ તમારી પાસ. ૨૨
- ચીરજીવી તુમ રહો સદા, ચઢહા શીરોમણ;
મુખ હમારે એક હે, કેશે કરી ખીખાણ ૨૩
- વાલા અમારે તુમ હો, ખાતનકો ખીશેક;
ચીત ચટકતો એકસે, ઓર તો મિત્ર અનેક. ૨૪
- હંશ ચાહત માનશર, કર્પીઓ ચાહત મેહ;
મછવા ચાહત નીરકું, અમ ચાહત તુમ દેહ. ૨૫
- કાગજ લખુ કરતુરીએ માંહે કેસર ચંદન સાર;
મળવા આવો મલપતા, શું લખીએ વારોવાર, ૨૬
- સજન એક સંદેસડો. તમે સુણજો ચતુર સુજાણ;
વેગે આવો વાલમા, નહીતો જશે પ્રાણ. ૨૭
- હમ તમસે જુદે નહી, મુખસે કહો નવ જાય;
ચીત તમારી પાસ હે, તો કાગજ લખે શું થાય ૨૮
- તુમતો જાણુ સુજાણુ હો, ખીન પડા બળવંત;
કેસર ચંદન કરતુરીએ, તુમ સદા ખેલો બસંત. ૨૯
- સજન તુમસે સો ગણો, ઝાઝા આદર કરે;

- પ્રાણ તમારી પાસ છે, ખોળીયું છઠાં ફરે. ૩૦
- કાગજ થોડો હીત ધણો, મોંસે કીયો નવ જાય;
રતનાગર સાગર ભર્યો, ગાગરમાં ન સમાય. ૩૧
- કાગદકો લીખનો કરો કાગજ ખોલા ચાર;
હમ તમ જીસ દીન મીલનશે, તે દીન જીગમાં સાર. ૩૨
- કાગદ તાકુ લીખીએ, જો કાવું કાંય સંદેશ;
મનમાં દીલમાં દુર નહી. તાકુ કયા સદેહ. ૩૩
- પ્રીતમ હમસે ખોલોતકી, એસી ન કરે કોય;
સજ્જન એસી કીજીએ, જે શીર ના લાંશી હોય, ૩૪
- પ્રીતમ પતીયા જો લીખું, જો કછુ અંતર હોય;
હમ તમ જીવડા એક છે, દેખનકે તન હોય. ૩૫
- પ્રીતમ તોરે દરશ ખીન, મોકુ બયો હે દુખ;
સો દુખ પરમેશ્વર લહે. કયાં જઈ કહું મેં મુખ. ૩૬
- પ્રીતમ તોરે દરશ ખીના, રહો ન જાય પત્ર એક;
ચીત અટકતો એકસે, ઝાર તો મીસે અનેક. ૩૭
- પ્રીતમકે ગુણ ખેણુ હમએ અમારે ખુચ રહે,
કાઠત નીકસે પ્રાણ, લાગત તો જાનો નહી હે. ૩૮
- પ્રીત કરી સુજાણસે, બરજત લોક અજાણુ;
તાસે તોરે કરમકુ, જાસે બધે પ્રાણુ; ૩૯

પ્રક્ર.	અનુક્રમણિકા.	પ્રક્ર
૧	ચુનરી.....	૧
૮	મીસરી.....	૧૦
૧૧	સાંભળરે તું સજની માહારી.....	૧૩
૧૩	સામ સલક્ષણા.....	૧૪
૧૪	સમે સમો તમે સમજો નહીને; કરતા હીડો...	૧૪
૧૪	સાખીઓ.....	૧૮
૧૮	પંદર તેથો.....	૧૯
૨૦	લાવણીઓ હરજીલાવાળી.....	૨૧
૨૧	ઓ ભગવાનપતીનાદાન.....	૨૪
૨૪	ભરથાર પ્રાણુઆધાર.....	૨૭
૨૭	મુણુ સહયર માહરી આજ દુખની દાઝ.....	૩૦
૩૦	છેલ ઘટાક અને રાણી મોહના.....	૩૬
૩૬	મોહન મોરારી.....	૩૭
૩૭	લાવણી લંગડી રકાલ.....	૩૮
૩૮	લાવણી નેનનસે તલવાર.....	૩૮
૩૮	લાવણી મેંદીની.....	૪૦
૪૦	લેલા મજલુની.....	૪૧
૪૧	કલ્લગુગ વિશે.....	૪૨
૪૨	પાણીમેં પુતળી લડે.....	૪૩
૪૩	તેરી અમેરી લગી દોસતી.....	૪૪
૪૪	મેં ફૂલનદી કાચી ફૂલીયાં.....	૪૫

૪૫	બની એક નાનુક નાર.....	૪૬
૪૬	પાક સુરત મેહેતાબ બની.....	૪૭
૪૭	નગર તુમારા રખો મુસાફર.....	૪૮
૪૯	ગુલ ચુમનમે બીછુ છુપા બડા ઝેરીહે.....	૪૯
૫૦	વડોદરાના ગાયકવાડ સરકારની.....	૫૦
૫૧	બાર બરસકી છતર કમાના.....	૫૨
૫૨	અધર ખ્યાલ ચાલ.....	૫૩
૫૩	સાખી.....	૫૩
૫૩	મુસલમાની સેહેરો.....	૫૫
૫૫	હોરીઓ.....	૫૭
૫૭	મહીના.....	૫૯
૫૯	બીસમલા રહેમાન રહીમ.....	૬૬
૬૬	બીરહ બાર માશી.....	૬૮
૬૮	વીંછીની ગરબી.....	૬૯
૬૯	બોડાણાની ગરબી.....	૭૨
૭૨	કાળી ગોરીની લાવણી.....	૭૩
૭૩	ભદ્રકાળીની લાવણી.....	૭૫
૭૫	બરબેરી ના મીલી સખીરી.....	૭૬
૭૬	ઈશક કરો શી રામકા.....	૭૮
૭૮	આવરે હરી બીનરાબનમે.....	૭૮
૭૯	દોહરા.....	૮૨

જાહેર ખખર.

આ ચોપડી નીચે લખેલે ઠેકાણેથી વેચાતી મળશે.

નડીઆદ—કાગડી સાદકભાઈ ચોપડી વેચનાર.

સહુણમાં—બુકસેલર લલુ જેભાઈ.

વડોદરા—બુકસેલર દસરથ રાગોઆ દા. રાવપરામાં.

વલસાડ—બુકસેલર દવારકાંદાસ પરભુદાસ.

સુરતમાં—બુકસેલર કીકાભાઈ પરભુદાસ, મંચેરજી જમસે-
દજી, કરસનદાસ નારણદાસ, ત્રીભોવન ગોપાળદાસ.

મુંબઈ—બુકસેલર સખારામ બીકશેઠ, બાળકૃષ્ણ લક્ષમણ.
બીમશી માણેક, દામોદર ઈશ્વર.

વીરમગામ—બુકસેલર બીઆ નથુભાઈ, મુળશંકર લલુ.

વઢવાણ—બુકસેલર પ્રાણશંકર રામજી, રામા નાનજી.

લીંબડી—બુકસેલર છગન સંગજી.

ધાંગધરા—બુકસેલર નરશી જીવા ઠક્કર.

સામઠી લેવી હોય તેમણે પોસ્ટપેડ કાગળ લખી ખુ-
લાસો કરવો, નાટપેડ કાગળ લીધામાં આવશે નહીં.

બુકસેલર જગજીવનદાસ દલપતરામ.

દા. અમદાવાદમાં બાલેટનની દુવેલીમાં.

